

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ST. NICK'S
NAUGHTY
COLLECTION

HO HO HO
Christmas

MORGAN ELLIOTT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ho Ho Hitmas

Morgan Elliott

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Copyright © [2023] by [Morgan Elliott]

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

İçindekiler

1. Birinci Bölüm
2. İkinci Bölüm
3. Üçüncü Bölüm
4. Dördüncü Bölüm
5. Beşinci Bölüm
6. Altıncı Bölüm
7. Yedinci Bölüm
8. Sekizinci Bölüm
9. Sonsöz

Ayrıca Morgan Elliott

Teşekkür Yazar

Hakkında

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Reed

Gözetleme işimin en kötü kısmı. Onda on sıkıcı ve bugün de bir istisna değil. Hayır, daha kötü diyebilirim. Çünkü Win- ter's Peak'te sıkışıp kaldım. Tatil filmi seti gibi görünen kışlık bir cehennem çukuru. Baktığım her yer Noel neşesi ve cicili bicili şeylerle dolu. O kadar çok cicili bicili şey var ki. Neden? O cızırtılı küçük ipin amacı ne? Tatilleri seven insanları hiç anlamadım. Benim için sadece takvimdeki bir tarih. Yetimsen yirmi beş Aralık'ın büyüğü bir yanı yok.

Hedefim bir dükkândan çıktığında biraz daha dik oturuyorum. Bütün akşam boyunca bu caddedeki her dükkana girip çıktı. İlkinde onu takip ettim, ama ondan sonra durdum. Sadece cebine küçük bir takip cihazı bırakacak kadar yaklaşmam gerekiyordu. Bunu başarmak yeterince kolaydı. Neden alışveriş yaptığından bile emin değilim. Asla bir şey satın almaz. Parası olmadığından değil. İşe alınmamın tek sebebi para. Evet,

Şirketin işe alınmasının nedeni. Devin müvekkilimden altı milyon çaldı. Ama bahse girerim ortalığın yatışmasını bekliyordur.

Adam durdu ve iki tarafa da baktı. Kendini taşıma biçiminde beni rahatsız eden bir şey var. Kapüşonu yüzünün yarısını örtüyor. Sanki saklanmaya çalışıyor gibi. Ama neyden? Şirket'in onu öldürmem için beni gönderdiğinden haberi yok. Eğer bilseydi, doğranacak kişi ben olurum. Şirket sağduyu ve gizlilikle gurur duyar.

Yolcu tarafına uzanıp dosyasını aldım ve taradım. Devin Booker. Georgia'dan yeni ayrılmış bir üniversite öğrencisi. Yirmi dört yaşında ve üç erkek çocuğun en küçüğü. Babası senatör, annesi ise ev hanımı. Görünüşe göre çalışmak yerine bilişim becerilerini hırsızlık için kullanarak daha fazla para kazanabileceğine karar vermiş. Bunu ilk kez de yapmıyor. Sadece diğer seferler küçük miktarlardaydı. Ailesi bunları örtbas edebilmiş. Ama altı milyon dolarlık bir hırsızlığı örtbas etmek imkansız. Bir senatör için bile. Dosyadaki fotoğrafı takip ettiğim adamdan biraz farklı görünüyor. Fotoğraftaki kıvrıkcık saçları koyu renk gözlerindeki uğursuz bakışla pek uyuşmuyor. Ama o saçlar artık yok. Hemen kesilmiş. Artık sakal da bırakıyor, oysa fotoğrafta hala bebek yüzü var. Devin Booker yanlış insanlara bulaşmış, kendini beğenmiş küçük bir velet.

Sanırım bu işin kolay bir iş olacağı için mutlu olmalıyım. Ama neredeyse hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. Kurşunlardan kaçarak ve hedef kovalayarak geçen onca yıldan sonra emekliliğe hazırım. Bir kumsalda oturup soğuk biramı yudumlamaya hazırım, dünya umurumda değil. Bunu yapabilmek için yaratıcı olmam gerekecek. Şirket öylece çekip gitmeme izin vermez. Bırakacaklarını söyleseler bile. Ben aptal değilim. Değerli organizasyonları hakkında serbestçe dolaşmama izin verilmeyecek kadar çok şey biliyorum. İyi ki mükemmel bir kaçış planlamışım. Keşke gitseydim-

bir delik yerine bir patlama ile. Artık yapabileceğim pek bir şey yok.

Devin kaldırımında yürüyor, şehrin merkezine doğru ilerliyor. Bütün gün ona ulaşamadığım halka açık yerlerde kaldı. Onu kolayca vurabilirdim ama müşteri hızlı bir silah atışından daha fazla acı istedi. Kalabalık bir lokantaya girdiğinde onu göremiyorum. Hay sikeyim.

İç çekerek şık arabamdan indim. Rüzgâr yüzüme sert bir şekilde vuruyor. Lokantaya doğru yürürken siyah montumu daha sıkı sarıyorum. Kaygan kar botlarımın altında çıtırdıyor. Ben yürüdükçe kasaba daha da neşeleniyor. Her vitrinden ve her verandadan Noel ışıkları sarkıyor. Hatta kasabanın dört bir yanına dağılmış ağaçlardan bile sarkanlar var. Sanki burası bir Noel kar küresinin içinde sıkışmış gibi.

Çocuklar ebeveynlerinin önünde kaldırım boyunca koşuyor. Küçük bir pastanenin önünden geçerken soğuk hava çikolata ve nane gibi kokuyor. İçeride kırmızı takım elbiseli iri bir adamın güldüğünü görüyorum. Evet, bu kasaba kafayı yemiş.

Lokantaya ulaştığımda alay ettim. Gürültülü neon tabela burayı Kringle'ın Yeri olarak tanıtıyor. Kapıyı itip içeri girdiğimde bir zil çalıyor. Birkaç kişi yaptıkları işi bırakıp bana bakıyor ama kimse tek kelime etmiyor. Şaşırmadım. Çoğu insan 1.80'lik cüsemenden korktuğu için bunu yapmıyor.

Etrafı tarıyorum, Devin'i neden göremediğime biraz şaşıyorum. Telefonumu çıkarıp ceketinin içine yerleştirdiğim takip cihazını kontrol ediyorum. Yanıp sönen kırmızı nokta bana onun hâlâ lokantada olduğunu söylüyor. Arka taraflarda bir yerde. Mutfak olabilir mi? Gerçi neden çalışması gerektiğini bilmiyorum.

Tezgâhtaki taburede otururken bir gözüm telefonumda, diğer gözüm mutfak kapısında. Hoparlörden Noel şarkıları çalıyor ama şükürler olsun ki diğer müşterilerin konuşmaları ve kahkahaları sesi bastırıyor.

"Size ne getireyim?" diye soruyor bir garson.

Sesi sanki yıllardır sigara içiyormuş gibi kısık. Kalçasını tezgâha yaslamış, sakızını şapırdatıyor. Gömleğine iliştirilmiş isim etiketinde Linda yazıyor. Parlak renkli dudaklarıyla bana bir gülümseme fırlatıyor.

"Yemek yemiyorum," diye cevap veriyorum.

Sanki bir işaretmiş gibi, midem bugün yemek yemediğimi hatırlatmak için gurulduyor. Tabii kiralık arabada bulduğum bayat Cheetos paketini saymazsak. Linda sesi duyuyor ve ben pes edene kadar bana bakıyor. Başka seçeneğim yokmuş gibi. Devin burada olacaksa, beklerken bir şeyler yiyebilirdim. Gözlerimi tezgahın üzerindeki lamine menüye dikiyorum.

"Burger ve patates
kızartması lütfen."

"İçindeki her şey mi?"

"Domates yok."

İsteğimi yazmasını izliyorum, uzun tırnaklarıyla bu kadar hızlı yazabilmesine şaşırıyorum.

"Tamamdır, tatlım."

Garson kız bununla birlikte tezgâhtaki diğer müşterilere doğru ilerliyor. Devin hala ortaya çıkmadı. İçimde uzun bir gece geçireceğime dair bir his var. Bu kadar basit bir iş için çok fazla. Yine de sıkıcı.

Küçük pencereden mutfığa bakmak için taburede doğruluyorum. Anladığım kadarıyla Devin içeride değil. Bu işte bir gariplik var. Yerel pansiyonda odama döndüğümde Şirket'teki bağlantımı aramam gerekiyor. Benim bilmediğim bir şey biliyor olabilirler. Genelde bilirler. Her şeyi bilmeleri gerekiyor ve çoğu zaman benim bilmem gerektiğini düşünmüyorlar.

Önüme bir tabak itildi, neredeyse telefonumu tezgahın düşürüyordum.

"Afiyet olsun," diyor garson kız, sesi her şeyden çok sıkılmışa benziyor. "Teşekkürler."

Telefonumu cebime atıp burgeri kâğıt kafesinden çıkarıyorum ve büyük bir ısırik alıyorum. Sulu tatlar dilimde patlıyor ve buranın neden duvardan duvara dolu olduğunu anlayabiliyorum. Uzun zamandır yediğim en iyi yemek. Yemeğimi yarılamaştım ki kapının üstündeki zil çalıyor ve tüm lokanta alkışa boğuluyor.

Ses, kafatasıma vurulan bir çekiç gibi. Yüksek sesler ve ben yıllardır anlaşıyoruz. Savaşın bir yan etkisi. Arkama döndüğümde Noel Baba'nın kapıda durduğunu görüyorum. Lokantadaki müşteriler yerlerini terk etmiş, aşırı neşeli adamın etrafında toplanmışlar. Gürültülü kahkahası beynimi patlatmak istememe yetiyor. Kara tahtaya çivi çakmak gibi.

Yumruğumu sıkarak taburemi itiyorum ve güldüğü için bir adamı öldüresiye dövmeden önce banyoya gidiyorum. Kapı gümbürtüyle arkamdan kapanıyor. Yüksek sesli kahkahalar ve neşeli sözler en azından burada boğuluyor, şükürler olsun.

Aynada kendime bakıyorum. Şu an olduğum kişi bu mu? Çok sesli güldüğü için her çocuğun en sevdiği efsanevi varlığı dövmeye hazır bir adam mı? Evet, evet öyleyim. Kendimde utanacak bir şey bile bulamıyorum.

Sakinleşmek için kendime bir iki dakika verip kapıyı açıyorum. Banyodan çıkarken gözlerim telefonuma yapışmış durumda. Kırmızı nokta Devin'in bütün gece olduğu yerde oturduğunu gösteriyor. Arka tarafa geçip kendim görmeliyim. Bir lokantada insanların şefe ricada bulunması normal midir? Bilmiyorum ama bunu yapacağım. Mutfığa girip Devin'in orada olup olmadığını ya da beni hazırlayıp hazırlamadığını görmek için her şeyi yaparım.

Birine doğru koştum. Bir kadına. Alnı göğsümden sekiyor. Şapkasındaki çingirakların sesi, düşüşünün müziği gibi. Benim

Kıçının üstüne düşmeden önce onu yakalamak için elimi uzattım. Avucumun onun pazılarını kavradığı yerden koluma karıncalanmalar yayılıyor. Ne oluyor be?

Mavi gözleri benim yeşil gözlerimle buluşuyor ve odadaki tüm hava çekiliyor. Değiştiğimi hissedebiliyorum. Vücudum sanki ona yer açmak için kendini yeniden düzenliyor. Bu sinir bozucu.

"Çok özür dilerim," diyor kadın. "Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

Onun sesi şarkı söyleyen bir meleğin sesi gibi. Çok güzel, güçlü ve büyüleyici. Bütün gece onun konuşmasını dinleyebilirim. O karşımdayken, artık Noel Baba'nın kahkahalarını duymuyorum. Ondan başka bir şey göremiyorum. Gözlerim vücudunda geziniyor. Kısa boylu. Başının üst kısmı çenemin altına sığabilir. Ayakkabılarıyla uyumlu bir elf elbisesi giyiyor. Koyu yeşil, soluk teniyle bir kontrast oluşturuyor. Sadece ona bakarak, benim otuz üç yaşımdan en az on yaş daha genç olduğunu söyleyebilirim. Bana emin olmayan bir gülümseme veriyor. Göğsümde bir şeyler kıpırdıyor. Şimdiye kadar hissettiğim ilk Noel büyüsü. Elflerin bu kadar seksi olduğunu bilseydim, belki de Noel'e biraz daha erken katılırdım.

"Sen bir elfsin," diyorum. Neden olduğundan bile emin değilim.

Kadın bakışlarını bana diyor. "Evet, yani?"

Gülümsüyorum, alıngan biri. Bunu sevdim.

Alay ediyor ve beni itiyor. "Güle güle."

Onu durdurmak için tekrar kolunu tuttum. Hiçbir zaman çekici biri olmadım. İnsanlardan pek hoşlanmam. Ama bakire değilim. Kadınlardan payıma düşeni aldım. Tek gecelik ilişkiler. Hayatımın geri kalanında biriyle birlikte olma düşüncesi benim için her zaman zor bir hayır olmuştur. Ama şimdi bu küçük an-gel'le tanıştığıma göre, belki bunu kaldırabilirim.

Düşüncelerimin şoku içime işliyor ama hissetmediğim şey korku. Bir şey bana bu kız olmadan yaşayamayacağımı söylüyor ve ben

Adını bilmiyorum. Ama içgüdülerime göre benim kızım olduğunu biliyorum. Daha önce içgüdülerimden hiç şüphe etmemiştim. Şimdi de etmeyeceğim.

"Adın ne senin?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

Sadece evleneceğim kadının adını bilmem gerektiğini düşünüyorum.

Ben de bunu söylemek istiyorum. Ama söylemiyorum. Söylesem kaçacakmış gibi bir his var içimde. "Calliope!" diye bağırıyor yüksek bir ses.

Önümdeki kadın sığıyor, mavi gözleri iyi bildiğim bir bakışla doluyor. Korku. Sadece bu bile ona bağıranı öldürmeye hazır olmamı sağladı. Arkamda duran Noel Baba'yı görmek için dönüyorum. Sonunda ağzını açmadan önce gözleri ikimiz arasında gidip geliyor.

"Carrie ve çocukları bizimle fotoğraf çektirmek istiyor." "Tabii, elbette. Hemen geliyorum."

Noel Baba lokantanın göbeğine çekilmeden önce bana sert bir bakış attı.

"Kim o?" diye sordum.

"Babam. Belediye Başkanı."

Başımı sallıyorum, başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Lanet olsun. Daha önce kendimi dizginlediğime sevindim. Müstakbel kayınpederimi öldürmek mutlu bir evlilik için iyi bir temel olmazdı. Calliope'un bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama ona bir kez baktım ve bağlandım. Bana büyü yaptı ve ben buna kızmadım bile.

"Ben Reed," diyorum elimi uzatarak.

"Sormadım," diye yanıtlıyor Calliope.

Ama yine de elimi tutuyor. Gözlerindeki sıcaklık bana onun da benimle aynı bağı hissettiğini söylüyor. Her şeyi tüketiyor. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve bir daha asla hissetmeyeceğimi biliyorum. Bir kaç serserinin işini bitirmek için burada olabilirim.

Ama sanırım kaderin benim için başka planları var. Bu iş çok daha ilginç bir hal aldı.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Calliope

"Mutlu Noeller de!"

Bir anne fotoğrafı çekerken bininci kez gülümsüyorum. Üç çocuğu babamın kucağında oturuyor. Hoppala. Yani Noel Baba'nın kucağında. Winter's Peak'te özlediğim şey buydu. Topluluğu. Tüm bu yerin Noel'i gerçekten büyülü kılmak için bir araya gelmesi. Evde olmak güzel.

Son üç buçuk yıldır ülkedeki en iyi iç mimarlık okulunda okuyordum. Eğlenceli, hayatta bir kez yaşanabilecek bir deneyim olmalıydı. Çoğunlukla öyleydi, ancak geçirdiğim güzel yıllar son dokuz aydır içinde bulunduğum cehennem tarafından lekелendi. Düşünürken bile kalbim küt küt atıyor. Ama artık bitti. Burada, Winter's Peak'te güvendedim.

"Annene karşı iyi ol," diye fısıldıyor babam. "İzliyor olacağım."

Küçük çocuklar onun elinden bir parça şeker alıp kaçmadan önce kıkırdarlar.

Babam derin bir nefes veriyor. "Tanrıya şükür bu son durak." "Neden?"

Eskisi kadar genç değil misin?" Ona takılıyorum.

"Hissettiğim kadar gencim."

"Yani seksen mi?"

Kıkırdıyor. "Seni özledim, ufaklık."

Annem ben dokuz yaşındayken çekip gittiğinden beri sadece ben ve babam varız. Winter's Peak onun için yeterli değildi. Nicholas ve Calliope Winters onun için yeterli değildi.

"Ben de seni özledim baba."

Bana kocaman sarıldı. Ama onun rahatlatıcı kolları bile suçluluk duygusunun içime sızmasını engelleyemiyor. Babamdan hiç sır saklamadım. Ama Georgia'da olanlar, erken mezun olmak için kıcımları yırtmamın gerçek nedeni, paylaşabileceğim bir şey değil. Ne yaptığımı bilseydi benden nefret ederdi. Benden iğrenirdi. Biliyorum, ben kesinlikle öyleyim.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyor babam, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

"Nasıl davrandığınla bir ilgisi var mı?"

Sanki uçağım dün gece geç saatlerde indiğinden beri ne kadar keyifsiz olduğunu fark edeceğimi bilmiyormuş gibi arkasına yaslandı.

"Tam olarak nasıl davranıyordum?"

"Tuhaf. Sanki bana söylemek istediğin bir şey varmış ama bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilmişsin gibi."

Babam şok içinde bana bakıyor.

"Çocukken bana gerçekten Noel Baba olmadığını söylemek zorunda kaldığın zamandan beri böyle davrandığını görmemiştim. Hadi," diye kışkırtıyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Derin bir nefes alır. "Gretchen ve ben birlikteyiz."

İçimi yavaş yavaş bir heyecan kaplıyor. Gretchen içinde bulunduğumuz lokantanın sahibi. Annem gittikten sonra babamla her akşam yemek yediğimiz yer burasıydı. Bana karşı her zaman çok tatlıydı. Eskiden annem olmasını isterdim. Ama sonra

Yine hep bir annem olsun isterdim. Noel Baba'nın bana asla getiremeyeceği tek hediye.

"Bu harika baba," diyorum kollarımı ona dolayarak. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Altı aydır."

"Altı ay mı?"

Vay be. Düşündüğümde daha uzun. Sanırım burada sır saklayan tek kişi ben değilim.

"Tam bir kasırğa oldu," diyor gülümseyerek. "Beklemek ve sana yüz yüze anlatmak istedim."

"Geçen haftaki mezuniyet törenimde bana söyleyebilir miydin?"

"O gün senin günündü. Gretchen ve ben sen eve gelene kadar bekleyeceğimize karar verdik."

Yüzündeki ifade tam bir mutluluk ifadesi. "Onu seviyorsun, değil mi?"

"Hem de çok. Evlenme teklif edeceğim. Sen onayladığın sürece," diyor.

Ellerimi çırpıyorum ve başım dönüyor. "Tabii ki onaylıyorum. Gretchen'i seviyorum. Bu çok heyecan verici. Umarım evet der."

"Edecek."

"Nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sadece biliyorum."

Bu hiç yardımcı olmadı. Uzun zamandır aşık olmayı hayal ediyordum, ancak diğer insanların sahip olduğu ve onlara ne zaman 'bildiklerini' söyleyen radar bende hiç kurulmadı. Yaşadığım her ilişki iyi sonuçlanmadı. Çıktığım erkekler hakkında hep çok yanıldım. Lisedeyken, en iyi arkadaşıma asıldığını görene kadar aradığım kişiyi bulduğumu sanmıştım.

Georgia'daki ilk iki yılımda Joey adında bir adamla çıkıyordum. Ama o bana dokunmayı reddetti. Meğer oda arkadaşından benden daha çok hoşlanıyormuş. Yine de hala iyi arkadaşız. Ama son erkek arkadaşım... Beni sonsuza dek biriyle çıkmaktan soğutan oydu. Onun yaptığı... benim yaptığım... böyle bir şeyi tekrar yaşamayı düşünemeyecek kadar acı verici.

Koridorda karşılaştığım yabancının yüzü aklıma geliyor. Eminim o diğerleri gibi değildir. Bana bakışı daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettirdi. Ama artık bunun için çok geç. Belki onunla bir yıl önce tanışmış olsaydım.

"Ne zaman yapmayı planlıyorsun?" Yeşil gözlü bir adamla ilgili düşüncelerimden sıyrılarak babama soruyorum.

"Bu gece. Aslında şimdi. Beklemek istemiyorum."

Başımı salladım. "Tamam, anladım. Ama belki Noel Baba kıyafetini ve sakalını çıkarabilirsin. Ona kendin olarak evlenme teklif etmelisin. Aziz Nick olarak değil."

"Ama ben Aziz Nick'im."

"Bunu konuşmuştuk baba. Kasaba halkının seni böyle çağırması, bunu doğru yapmaz."

"Patron benim, yani ben ne dersem doğrudur." "Cidden, Noel Baba kostümünü çıkar."

Bana bir gülümseme attı. "O zaman yanıma fazladan kıyafet almam iyi olmuş."

Gözlerimi deviriyorum ve üstünü değiştirmesi için onu kovuyorum. Uzun zamandır ilk defa kendimi mutlu hissediyorum. Sonunda her şey yoluna giriyor. Babam evlenebilir. Tekrar evimdeyim. Yakında, umarım, iç tasarım işime başlayabilirim. Winter's Peak'teki bazı işyerlerinin tadilat için hazır olması için dua ediyorum.

Tenim ısınıyor, canlanıyor. Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Hemen kıpırdamadan duruyorum. Georgia'dan ayrıldığımda tüm bunların bittiğini sanmıştım. Sonra garip bir şey fark ettim. Korkmuş hissetmiyorum. Heyecanlı hissediyorum. Bu da ne böyle?

Arkamı döndüğümde, bir kas duvarıyla karşılaştım. Reed. Kendimi dik tutmak için elimi göğsüne koydum. Aniden ortaya çıkması sarsıcı oldu. Reed'in erkeksi kokusu beni sarıyor. Çam ve nane gibi kokuyor. Ev gibi kokuyor.

Bunu kendine bir daha yapma Calliope. Buna değmez. Ona güvenemezsin. Kendimi azarlıyorum. Sanırım pille çalışan erkek arkadaşımın biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var.

"Ne istiyorsun?"

Ondan geri çekiliyorum. Ses tonum kabalığın sınırında. Suçluluk duygusu beni özür dilemeye zorluyor ama dilemiyorum.

"Seninle bir şeyler içmek için." "Ben içki içmem."

Alkolün cazibesini hiçbir zaman anlayamadım. Denedim ama bana göre akşamdan kalma olmak eğlenceye değmiyor.

"Sıcak çikolata bile mi yok?" diye soruyor, dumanı tüten iki fincan takımı çıkararak. Dudaklarım ince bir çizgiye dönüşüyor. Lanet olsun ona. Zayıf noktayı buldu.

"Tamam."

Reed'in beni bir tabureye götürmesine izin verdim. Bir fincanı benim önüme, diğerini de onun önüne koydu.

İlk yudum her zaman en sevdiğimdir. Sıcak çikolata içmek benim için ruhani bir deneyimdir. Sıvı rahatlık ve huzurdur. Sıcak çikolata her şeyi daha iyi hale getirebilir. Kim sevmez ki?

"Bu harika," diyor Reed. "Genelde sıcak çikolata sevmem."

"Neden? Seninkini suyla falan mı yapıyorsun?"

Bana bir bakış attı. "Başka nasıl yapıyorsun?"

"Sütle."

"Oh," diyor. "Doğru."

Reed kızarıyor ve içimden bir şey geçiyor. Reed kadar büyük ve muhteşem bir adamın kızarmasına neden olabileceğime dair bir güç sarsıntısı.

"Ne kadar zamandır Winter's Peak'te yaşıyorsunuz?"

"Tüm hayatım boyunca. Büyük büyük büyük büyükbabam bu kasabayı kurdu. Sen nerelisin?"

"Aslında hiçbir yerden değilim. Çok seyahat ettim."

"Mm-hmm," diyorum içkimden bir yudum alarak. "İnsanlar geçmişleri hakkında gerçeği söylemek istemediklerinde böyle derler."

Reed kıkırdar. "Hiçbir şey seni geçemez."

Agh. Sinir bozucu biri. Ona söylediğim her kaba şeyi başından savıyor. Kötü davranışlarım son dokuz aydır tüm üniversiteli erkekleri uzak tuttu. Neden Reed'de işe yaramıyor?

"Bana kendinden bahset," diyor Reed.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

"Çünkü senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum, Calliope."

"Nedenini anlamıyorum. Ben oldukça sıkıcıyım." "İmkansız," diye mırıldandı.

Omuz silkip ağzımı açıyorum ama babamın odaya girmesiyle sesim kesiliyor. Lokantaya bakmadan önce bana bir gülümseme fırlattı. Gretchen kasada durmuş yaşlı bir çiftin parasını çekiyordu. Babamın elleriyle oynamasını izliyorum. Hiçbir zaman gergin biri olmamıştır. Sevdığı kadına evlenme teklif etmek üzere olduğu için bu gece farklı. Annemle evlendiklerinde, annem bana hamileymiş. Hiç-

ona ya da ona olan sevgisi hakkında. En azından ben çocukken bana böyle söylerdi.

Babam Gretchen'a yaklaşmak için çiftin gitmesini bekliyor. Onu gördüğünde gözleri parlıyor ve onun da babamı sevdiğini anlamak için tek görmem gereken bu. Hiç düşünmeden Reed'in kolunu tutup sıkıyorum. Bütün lokanta sessizleşiyor, babamın dizlerinin üzerine çöküp Gretchen için içini dökmesini nefeslerini tutarak izliyorlar.

Zaman yavaşlıyor. Herkes koltuğunun ucunda onun ne cevap vereceğini bekliyor. Ben de dahil. Sonunda üç harfli bir kelime söylediğinde, her yer patlıyor. Babamla geldiğimizde aldığımız karşılamadan daha büyüktü. Olması gerektiği gibi.

Yerimden sıçıyorum ve yanlışlıkla elimdeki bardağı Reed'in kucağına düşürüyorum. "Çok özür dilerim," diyorum ve bir havlu kapmak için tezgâhın etrafında koşturuyorum.

Sıcak sıvıyı temizlemek için kucağına kötü bir girişimde bulunurken Reed tıslıyor. "Çok özür dilerim," diye tekrar tekrar söylüyorum.

Reed bir elini benim telaşlı elimin üzerine koydu. "Sorun yok meleşim. Bırak da gidip temizleneyim, hemen döneceğim."

Cevap beklemeden elimi havada asılı bırakarak çekip gidiyor. Lanet olsun. Ondan kaçmak istedim ama bu sırada onu haşlamak istemedim. Tanrım, tam bir felaketim.

Reed'in oturduğu tabureyi kurulamaya başladım. Mutfaktaki geçiş penceresinden uzun bir ısıklık sesi geldi. Yukarı baktım ve donakaldım. Geçmişimin gözleriyle karşılaştığımda altımdaki zemin sarsılıyor. Onun burada ne işi var? Burada olmamalıydı. Onu Georgia'da bıraktım. Beni buraya kadar takip edeceğini hiç düşünmemiştim.

Boğazım düğümleniyor. Devin sadece bana bakıyor. Yüzü boş ve soğukkanlı. Ama öfkesinin üzerinden akıp gittiğini hissediyorum. Kalbim hızla çarpıyor, ter avuçlarımı kaplıyor.

Dünya etrafımda donmuş gibi hissediyorum. Winter's Peak'te ne işi var? Neden burada? Bunların hiçbirini anlamıyorum. Tüm bunlar Georgia'dan ayrıldığım an sona ermeliydi.

Korku ve umutsuzluk beni aşağı çekiyor. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Koşuyorum.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Reed

Başımı arkaya atıp inliyorum. Tek yapmak istediğim Calliope'u aramakken saatlerdir bu arabada oturmuş Devin'i izliyorum. Dün gece umduğum gibi gitmedi. Belki en azından numarasını alırım diye düşünmüştüm. Ama zavallı kız olanlara çok üzölmüş olmalı çünkü geri döndüğümde gitmişti. Onu bulmamın hiçbir yolu yok ve bu yüzden çok kızgınlm. Ona ulaşmanın bir yolunu bulmayı nasıl unutabilirim?

Hedefim fırından elinde büyük bir kutuyla çıktı. Sanırım sonunda para harcamaya değer bir şey buldu. Bugün onu takip etmemin üçüncü günü. Onu izlediğim kısa günlerde birkaç şey fark ettim. Kalabalığa çok iyi karışabiliyor. Ayrıca asla halka açık olmayan bir yere gitmiyor. Bu da bana Devin'in işlediği suçun tehlikeyi gerektirecek kadar kötü olduğunu bildiğini söylüyor. Sadece tehlikenin onu çoktan bulduğunu bilmiyor. Ama anlayamadığım bir şey var, o da neden her gün saatlerce dükkânlara girip çıktığı ve sonunda lokantaya geri döndüğü. Ne arıyor?

Bardak tutucusundan gelen titreşimli bir tıkırtı etrafı saran sessizliği deliyor. Telefonumu elime alıp ekrandaki isme bakıyorum. Nihayet. Bağlantımın beni geri aramasının zamanı gelmişti.

"Evans."

"Nasıl gidiyor, Reed?"

"Benim için neyin var, Henrietta?" "Çok dokunaklı," diye gülüyor kulağıma.

Zaten kağıttan ince olan sinirlerime dokunuyor. Beni bölüğe alan Henrietta'ydı. O ve ben denizaşırı ülkelerde birlikte görev yaptık. Farklı birliklerde ama zamanlarımız çakışıyordu.

Cevap vermeyince iç geçiriyor. "Her zaman çok ciddisin. Hiç saçlarını serbest bıraktın mı?"

Gözlerimi deviriyorum. Henny ile aramda arkadaşlık dışında hiçbir şey olmadı. Hiçbir zaman işle zevki karıştıracak bir asker olmadım. Hâlâ da değilim. Gerçi mantığım artık ahlaki değerlerim etrafında dönmüyor. Ama Henny yine de benimle flört etmeyi seviyor.

"Henrietta," diye uyarıyorum.

"Peki," diye iç geçirdi. "Bilgisayar korsanlarına Booker'ı daha derinlemesine araştırmalarını söyledim. Ailesiyle bağlantısı kesildi."

"Hırsızlık yüzünden mi?"

"Aylardır onunla ilişkilerini kesmişler. Bunun hırsızlıkla ilgili olduğunu sanmıyorum." "Tamam."

Henny'nin bana söyleyecek daha değerli bir şeyi olduğunu umarak sözümü kesiyorum. "Altı ay önce ailesinin ona gönderdiği bazı mesajlara göre, ben Çıktığı biriyle ilgili olduğunu düşünüyorlar. Bu yüzden onunla ilişkilerini kestiler." "Vay be. Bu çok sert."

"Ebeveynler genellikle öyledir," diye ısıırıyor.

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Sözleşmeyi yerine getirmek için hafta sonuna kadar vaktiniz var." "Biliyorum," dedim ve telefonu kapattım.

Ne anlamsız bir telefon görüşmesi. İşimi yapmama yardımcı olmayacaksa Devin'in ailesinin onunla ilişkisini kesmesi ya da bunu neden yaptıkları umurunda değil. Bu işi bitirmek istiyorum, böylece daha önemli şeylere geçebilirim. Tatlı Calliope'yi benim yapmak gibi.

Devin'in lokantaya girdiğini görmek için tam zamanında kafamı çeviriyorum. Neyin peşindeydi? Arabamdan atlayıp onu takip ettim. Dün gördüğümünden daha fazlasını göreceğimden şüpheliyim. Ama Calliope'un da orada olma ihtimali var. Saat neredeyse akşam beş ve onu bütün gün görmedim. Onu özlemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Sanki onu kendim çağırmışım gibi, kalabalık kaldırımda tanıdık bir bal kahverengi saç parıltısı beliriyor. Hiç düşünmeden kendimi ileri attım. Önümdeki insanlardan zorlukla sıyrılıyorum ama başarıyorum.

"Calliope!"

Dondu ve döndü. Beni görünce solgun yüzü gözle görülür bir şekilde gevşedi. Bu bana bir şeyler hissettiriyor. Bana böyle güvendiği için gurur duyuyorum.

Çünkü senin tetikçi olduğunu bilmiyor.

Bir kere anladı mı, kaçır. Ama ben de bunu ondan saklayamam. Aramızda sır olamaz. Randevular hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim. Hatta bu konuda tek bir şey bile bilmiyorum. Ama Calliope ile yalanlara ve sırlara yer olmadığını biliyorum. Bu iki şey ona zarar verebilir, bize zarar verebilir. Bu yüzden ona söylemek zorundayım. Ama bunu yapmadan önce, onu kendime aşık edeceğim. O zaman kaçmak istemeyecektir. Zaten emekli oluyorum. Devin'den sonra, artık kiralık katil olmayacağım.

"Reed," Calliope beni selamlıyor. "Seni tekrar göreceğimden emin değildim." "Neden görmeyesin ki?"

"Dün geceden sonra...." Sözüünü kesiyor.

"Evet, o konuda. Neden gittin?" "Bir işim çıktı."

Uzanıp soğuk yanağını avuçluyorum. "Gitmene gerek yoktu. Sadece bir kazaydı. Herkesin başına gelir."

Ofluyor. Nefesi soğuk dağ havasında bir duman pufu gibi. "Daha önce birinin kucağını haşladığınızdan şüpheliyim."

"Haşlanmadım. Belki biraz hassasım," diye omuz silkiyorum.

Dudaklarından küçük bir kahkaha dökülüyor. Bana dönmeden önce bir an etrafımıza baktı. "Tekrar yapalım mı? Bu sefer seni yakmayacağım. Söz veriyorum."

Bilmiyor mu? Beni binlerce kez yakabilirdi ve ben yine de daha fazlasını isterdim. Yeter ki onu yanımda tutsun. Hay sikeyim. Bu kıza aşık oldum. Bu delilik ve ben bunu seviyorum. Bana bir şans daha vermek istemesine biraz şaşırdım. Dün gece beni görmeye pek hevesli görünmüyordu. Ama bu gelecekteki Reed'in çözmesi gereken bir bilmece. Şu anda, alabildiğim her aylığı içime çekeceğim.

"Tabii ki," diyorum, mavi gözlerinin ışıldamasına bayılıyorum. "Sadece bana ne yapmak istediğini söyle. Yaparız."

Bana gülümsüyor. "Ben de tam fırına gidip bir cinna- mon roll alacaktım."

"Yolu göster."

Fırına kadar yan yana yürüdük. Kızıma bakmadan duramıyorum. O bir melek. Yanakları ve burnu soğuktan lekelenmiş. Dalgalı saçlarının tellerine kar taneleri serpilmiş. Gözlerini vücudumda gezdiriyor. Dünkü yorumundan sonra kot pantolon ve koyu renk bir Henley gömlekle biraz daha rahat davrandım.

"Güzel görünüyorsun," diyor.

Sırıtiyorum. Göğsüm gururla kabarıyor. Fırına girdiğimizde Calliope kızarıyor ve başını eğiyor. Tarçınlı çöreklerin ve keklerin kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Çok tatlı olmanın eşiğinde. Duvarlar gökkuşağı renginde, hiçbiri birbirinin aynısı değil. Parlak ve dikkat dağıtıcı. Burayı kim tasarladıysa bunu hiç düşünmemiş.

"Hey Calliope," diyor tezgâhın arkasındaki genç kadın. Parlak kızıl saçları arkasındaki pembe duvarla çarpışıyor. "Merhaba Jamie. Nasılsın? Ryan nasıl?"

Sevgilimin ağzından başka bir erkeğin ismini duymak beni çileden çıkarıyor. Hayatımda hiç bir kadını kıskanmadım. Hiç kıskanacak kadar değer verdiğim biri olmamıştı. Ama Calliope ile her şey değişti.

Bir kolumu omzuna atıp onu kendime doğru çekiyorum. Genç kadının gri gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözlerini bana dikti.

"Peki bu kim?"

"Bu Reed...." Calliope sözünü kesip bana bakıyor, öyle ki ikimizin birbirimiz hakkında ne kadar az şey bildiğimizi fark ediyorum. Bunu düzeltmem gerekecek.

"Evans," diye sözünü bitiriyorum ve tezgâhın arkasındaki genç kadına doğru gülümsüyorum. "Reed Evans."

"Reed," diye tekrarladı Jamie. "Seni daha önce Winter's Peak civarında hiç görmemiştim."

"Şehirde yeniyim."

Hiçbir zaman gelip geçen bir ziyaretçiden fazlası olamayacağım gerçeğini bir kenara bırakıyorum. Calliope'yi gördüğümde, geleceğe dair tüm planlarım yerle bir oldu. Artık geleceğe baktığımda tek gördüğüm o.

Jamie başını sallıyor ama bana attığı şüpheci bakış beni pek de rahatlatmıyor. Bakışlarını Calliope'ye çeviriyor.

"Tarçınlı rulo?"

"Evet, lütfen. Bir tane de Reed

için." "Tamamdır, kızım."

Jamie iki büyük, sırlı hamur işi çıkarıyor ve cam tezgâhın üzerine koyuyor.

"Yedi dolar tutuyor."

Calliope'u bir masaya götürmeden önce ona bir yirmilik uzatıp para üstünü almasına izin veriyorum.

"Bunlar yiyebileceğin en iyi tarçınlı çörekler" diyor, kendi çöreğinden bir ısırık alırken.

Dudaklarından bir inilti dökülüyor. Sikim sarsılıyor, bir milisaniyede sarkık halden kaya gibi sertleşiyor. Tarçınlı ruloyu sikeyim. Arzuladığım tatlı o. Onun içine girerken ipeksi bacaklarının kalçalarımaya sarıldığını hissetmek. Porselen teninin her yerinde aşk ısırıkları bırakmak istiyorum, böylece bu aptal tatil kasabasındaki her erkek onun kime ait olduğunu bilsin.

"Ne?" Calliope sorar. "Yüzümde bir şey mi var?"

O anda ona baktığımı fark ettim. "Hayır. Sen çok güzelsin meleğim."

Bana gözlerini deviriyor ama yanaklarındaki pembe leke sözlerimin yerini bulduğunu gösteriyor. Calliope koltuğunda kayıyor. Ona kıkırdıyorum ve kendi sıcak böreğimi ısıırıyorum. Tarçın ve şeker dilime çarpıyor. Güzel ama fırında yiyebileceğim en iyi şey olduğundan şüpheliyim. O ikramın tam önümde durduğuna dair bir his var içimde. Calliope sanki bir tepki bekliyormuş gibi beni izliyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Harika."

Calliope bana parlak bir gülümseme veriyor.

"Sana söylemiştim." Omuz silkiyorum. "Haklısın."

Pencereden dışarı bakmadan önce bana bir kez daha gülümsüyor. Bakışlarını kaybetmek, onu bir savaş baltası gibi kullanıyormuşçasına içimi kesiyor. Her zaman bencil bir piç olmuşumdur ve bu da farklı değil. Tüm dikkatinin üzerimde olmasını istiyorum.

"Ne değişti?" Ona sordum. "Pardon?"

"Bizimle yani. Dün gece etrafımda olmak istemiyor gibiydin."

"Bilmiyorum. Sanırım her şey gün ışığında daha farklı oluyor."

"Bu akşam daha iyi görüldüğümü söyleme şeklin bu mu?"

Meleğim bana gözlerini deviriyor. "Belki de sırf konuşmamızı bitirebilmek için seninle vakit geçirmeyi seçmişimdir."

"Konuşmamız mı?"

"Evet, nerelisin Reed?" "New York,"

diyorum ona.

Ona her şeyi söyleyemem ama bunu söyleyebilirim. Calliope şaşırmış gibi kaşlarını çatıyor.

"Winter's Peak'e nasıl geldin? Washington, New York'tan çok uzakta."

"İş."

"Büyük bir müteahhit buraya mı taşınıyor?" Omuzları geriliyor. "Hayır.

Öyle bir şey değil. Ben özel bir danışmanım."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bu, gerçekte ne yaptığını bilmenizi istemeyen birinin söyleyeceği bir şeye benziyor."

"Aferin kızıma."

Bana meydan okumasını seviyorum. Beni her seferinde dışarı çağırmasını.

Calliope donup kalıyor, bana göz kırpmıyor. Bir an için tek yaptığı bana bakmak oldu. Ter alnımı kaplıyor. İçim kötü bir hisle doldu. Sanırım

her şeyi mahvetti.

"Peki, kime danışmanlık yapıyorsun?" Sonunda sordu. "Ne?"

"İşiniz. Ne tür şeyler için danışmanlık yapıyorsunuz?"

"Ben bir çeşit tedarikçiyim. Müşterilerim bir şey istediğinde, bunu onlar için gerçekleştiriyorum."

Başını sallamadan önce bir dakika beni inceliyor. "Kulağa hoş geliyor."

Kıkırdıyorum. Evet, benim işim gerçekten çok havalı. Çok iyi vakit geçiriyorum. "Çoğunlukla sıkıcı."

"Birinin sizden onlar için almanızı istediği en tuhaf şey neydi?"

"Bugatti'lerinin üzerinde çıplak olarak elle boyanmış bir portreleri."

Calliope gerçekten yüksek sesle gülüyor. Çok güzel bir ses. Kalbim bir an durduktan sonra eskisinden daha güçlü bir şekilde yeniden atmaya başlıyor. Eğer daha önce ondan etkilenmediysem, şimdi çok etkileniyorum.

"Ciddi misin sen?"

Başımı sallıyorum. Bu gerçek bir hikaye. Sadece biraz daha fazlası var. Adamın eski karısının yeni kocasını öldürmek için tutuldum. Yeni koca, boşanmada karısını temsil eden avukattı. Her şey için onu aldılar. Şu lanet resim için bile. Öldürme işi bitince resmi ona geri getirmemi istedi. Şirkete olan borcunu ödemesi yıllarını aldı ama hiç pişman olmadı.

"Zengin insanlar delidir," diyorum ona. "Her birimiz."

"Bu bana zengin olduğunu söylemenin ince bir yolu mu?"

"Yardıma oluyor mu?"

Yine gülüyor. Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Tanrım, onun her gülüşünü ve kahkahasını kupa gibi biriktirmeyi planlıyorum. Okyanus mavisini gözleri

kıkırdarken

parıldıyor. "Sen
delisin." "Herkes
değil mi?"

"Sanırım, biraz."

"Peki ya sen?" "Peki ya
ben?"

"Nereli olduğunu biliyorum ama ne iş yapıyorsun?"

Cevap vermeden önce fırının etrafına göz gezdiriyor. "Üniversiteden yeni
mezun oldum."

"Ne için?"

"İç tasarımı. Yakında bir iş kurmayı umuyorum. Aksi takdirde, belediye
binasında babamın asistanı olarak çalışacağım."

"İstediğin bu değil mi?"

"Fena değil. Biraz zihin uyuşturuyor ama
iyi." "Akıl uyuşturan mı?"

"Bu bir köstebek işi."

"Beni kaybettin, meleğim."

Bana gülümsüyor. "Her gün aynı şeyleri yaptığın bir iş. Hayatınızı yavaş
yavaş emen sonsuz bir döngü."

"Onu bilemem. Baban oldukça neşeli görünüyor."

"Oh, öyle. Noel Baba olduğuna gerçekten inandığından yüzde doksan sekiz
eminim." "Sadece doksan sekiz mi?" Bir kahkaha daha atarak soruyorum.

"Sanırım annem gibiyim. Merak ve çeşitlilik ihtiyacını bana da geçirdi."

Yüzünün hafifçe düşmesi hoşuma gitmiyor. "Annen mi?"

"Bizi uzun zaman önce terk etti," diyor Calliope.

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi söylüyor ama ben görüyorum. O yara hala açık ve kanıyor. Sanki yeni olmuş gibi canı yanıyor.

"Özür dilerim, Calliope."

Neredeyse ona yetim olduğumu söylemek için ağzımı açacaktım. Sadece onu biraz rahatlatmak istedim. Ama ben söyleyemedim o konuştu.

"Sanırım ondan terk edilme geni almadığım için mutlu olmalıyım.

Winter's Peak her zaman evimiz olacak."

"Calliope," diyorum elini tutarak. Teni hayal ettiğimden daha yumuşak. Ona dokunmak ve o kıvılcımları hissetmek coşku verici. "Yaptığı şey konusunda iyi olmamak sorun değil. Ebeveynler tarafından geride bırakılmanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Berbat bir şey."

"Sen yetim misin?"

"Evet, annemle babam bir ara sokakta kendilerini öldürene kadar uyuşturucu pompalayan bağımlılarınmış."

Calliope elimi sıktı. "Özür dilerim Reed."

"Dediğin gibi, uzun zaman önce."

"Kaç yaşındaydın? Sormamın sakıncası yoksa." "Sekiz."

"Ben de öyleydim."

Birbirimize daha sıkı sarılıyoruz.

"Alınma Reed, ama neredeyse annemin ölmüş olmasını dileyeceğim. Gideli o kadar uzun zaman oldu ama yine de bir şekilde hayatımı mahvetmenin bir yolunu buldu."

Onun sorununu çözme dürtüsü çok güçlü. Calliope'ye zarar veren birinin canını kolayca alabilirim. Bir saniye bile tereddüt etmezdim. Ama o bunun için fazla iyi. Bana asla izin vermez ve ben de asla onun arkasından iş çevirmem. Yine de, biraz bilgi edinme ihtiyacıma engel olamıyorum. Belki ben-

Yardım etmeme izin vermesi için onu ikna edeceğim. Cinayet olmaz ama biraz zarar verebilirim. Frenlerini kurcalarım belki.

"Ne demek istiyorsun? Senin hayatını nasıl mahvetti?"

Başını iki yana sallar. "Uzun hikâye. Üniversitedeyken onunla karşılaştım. Hâlâ hayatta olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Bunun bir çok olduğunu söylemek.... yılın en hafif tabiri olurdu."

Calliope onun sözleri karşısında titriyor. Dişlerimi sıkıp derin bir nefes alıyorum. Onu böyle görmekten hoşlanmıyorum. Korkmuş, endişeli, hatta iğrenmiş. Bunu anlamıyorum ama içimde kötü bir his var.

"Biliyor musun, buranın bir tadilata ihtiyacı var," diyorum konuyu daha hafif bir şeye çevirerek.

Meleğim bana minnettar bir bakış attı. "Evet, haklısın. Yerel işletmelerden bazılarına tadilat yapmak isteyip istemediklerini sormayı düşünüyordum. Portföy oluşturmak için sadece birkaç tane."

"Bunu yapmalısın," diyorum

ona. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," diyorum, duvarlardaki saçma boya renklerini işaret ederek. "Bu yerlerden bazılarının gerçekten işine yarayabilir."

Calliope kıkırdıyor. "Sence yapabilir miyim?"

Gözlerinde çok büyük bir umutla bana bakıyor. Orada da endişe dalgalarını görebiliyorum. Ona karşı dürüst olmadığımından endişeleniyor. Ona güven verme dürtüsü beni sarıyor. Masanın üzerine eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Cal-Liope bir iç çekişle içimde erimeden önce soluk soluğa kalıyor. Hay sikeyim. Evet.

Bu an her zaman aklımda kalacak. Yapım aşamasındaki temel bir anı. Hayatımın aşkını ilk kez öptüğüm an. Müstakbel eşimi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dördüncü Bölüm

Calliope

Aynada kendime bakıyorum. Bal rengi saçlarımın üst yarısını en sevdiğim Atatürk çiçeği tokasıyla tutturuyorum. On üç yaşıma bastığımda babamın bana verdiği bir hediye. Atatürk çiçeği her zaman en sevdiğim çiçek olmuştur. Evet, çiçekten çok bitki olduklarının farkındayım. Ama benim için şimdiye kadar gördüğüm en güzel doğa parçasıydılar. Reed'le tanışana kadar öyleydiler. O bir Tanrı gibi bir şey.

Sikeyim.

Neyim var benim?

Lokantadaki geçen geceden sonra Reed'i tekrar görmeyi planlamamıştım. Elbette onu çekici buluyordum ama bu düşünce tarzı başımı yeterince belaya soktu. Dün onunla karşılaştığımda işler değişti. Onun duruşu kendimi güvende hissetmemi sağladı. Uzun zamandır ilk defa. Devin'in Winter's Peak'te olduğunu bilmeden önce bile kendime güvende olduğumu söylemek zorundaydım. Her şeyin bittiğini. Ama sanırım derinlerde bir yerde, bunu biliyordum.

değildi. Reed yanımdayken, kendimi güvende olduğuma ikna etmem gerekmiyor. Sadece güvendeyim.

Yine de beni öpmesini beklemiyordum ve kesinlikle bu kadar sarsıcı olmasını beklemiyordum. Şimdi bunu düşününce bile kalbim çarpıyor. Ama oraya gitmeme izin veremem. Reed'in bana yaklaşmasına izin veremem. Bu korkunç olabilir. Devin eyalet sınırlarını geçecekse, onu hafife alamam. Bir parçam onun asla birini incitecek bir şey yapmayacağını düşünmek istiyor ama dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Gerçek Devin'i hiç tanımadım. Bu aylar önce belli oldu.

Kapı çalındı. "Tatlım?" "İçeri gel,"
diye sesleniyorum babama.

Kapıyı açıyor. Her zamanki kot pantolonunun üzerine kırmızı düğmeli bir gömlek giymiş. Bu gece, takımını ren geyiği boynuzlarıyla süslemiş.

"Güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor. "Neredeyse
hazır mısın?" "Bana bir dakika verin."

"Tanrım, Cali. Hazırlanman hiç bu kadar uzun sürmezdi" diyor. "Ateşli bir randevun falan mı var?"

Yanaklarım kızardı. "Ya da başka bir şey."

Kapımdan çıkıp beni yalnız bırakmadan önce bir kahkaha atıyor. Aynaya son bir kez bakıyorum. Kıyafetim hakkında yüzüncü kez tahmin yürütüyorum. Siyah kazak beni biraz solgun gösteriyor ama kırmızı ekose eteğime uyan tek şey bu. Ayrıca, Reed'in hakkımda ne düşündüğünü umursamamalıyım. Eğer kıyafetimi çirkin buluyorsa, muhtemelen daha iyisi içindir.

Paltomu üzerime geçirip aşağıya, babamın yanına iniyorum. İkimiz birlikte karlı caddeden aşağıya doğru yürüyoruz. Evimiz, tüm sihrin gerçekleştiği Ana Cadde'den sadece bir blok ötede. Çok mutluyum.

Sıcak kalmak için kürklü taytımı giydim. Dağın acı soğuğu affetmez.

"Nasılsın ufaklık?" "İyiyim."

"Emin misin?"

"Evet," diye cevap verdim. "Neden?"

"Üniversiteden eve döndüğün için biraz farklı görünüyorsun."

Suçluluk duygusu ve endişe içimi kapladı. Hala babama söylemedim, söylemeyi de düşünmüyorum.

Ama sandığım kadar iyi saklamadığımı fark etmemiştim.

"Ben iyiyim. Sadece eve gelmek çok zor. Artık bir yetişkin olmak zorundayım," diye gülüyorum, konuyu hafifletmeye ve kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Ah. Evet, sanırım öyle. Bu bana bir şey hatırlattı. Sana bir şey sormak istiyordum. Gretchen taşınmadan önce evin yeniden dekore edilmesi gerekiyor."

Konuşurken yüzünü buruşturuyor. Evimizi dekore eden son kişi annemdi. Babam rahat olduğu sürece evimizin nasıl görüldüğünü hiç umursamadı, bu yüzden o gittikten sonra ikimiz de değiştirmedik. Ben istedim. Lisede pek çok kez neredeyse soracaktım ama kendimi hep durdurdum. Nasıl hissedeceğinden emin değildim.

Babam ve ben son on dört yıldır annem hakkında neredeyse hiç konuşmadık. Beni yetiştirmek için elinden geleni yaptı ve neden yanımda olmadığı konusunda her zaman dürüst davrandı. Onu gördüğümü söylemeliyim. Yeni ailesiyle tanıştığımı ama bunu yapmaya cesaret edemiyorum. Ne anlamı olurdu ki? Babam hayatına devam etti. Bilmesine gerek yok.

"Cali?"

"Özür dilerim," diyorum başımı sallayarak. "Ne diyordun sen?"

"Evi yeniden dekore etmekle ilgilenir misin diye soracaktım?" "Ciddi misin?"

"Evet, yani, eğer istersen," diye yanıtlıyor babam.

Heyecan alevleri içime doluyor, o an için tüm endişe ve suçluluk duygularımı yok ediyor. İlk dekorasyon işim. Elbette kendi evimde çalışacağım için bu bir iş sayılmaz ama yine de.

"Evet, evet, evet! Yapacağım."

Ana cadde görüldüğünde bana gülümsüyor. "Güzel. Noel biter bitmez, önümüzdeki hafta başlayalım."

Cadde parıldayan ışıklarla aydınlatılmış. Her iki tarafta da stantlar sıralanıyor. Her şey bir Noel ışık yarışması olarak başladı, ancak yıllar geçtikçe daha çok bir festivale dönüştü.

"Nick!" Gretchen sesleniyor, yürüyor. "İşte buradasın. İnsanlar seni arıyordu. Carter ikizleri yine acı biber yarışması için kavga ediyor."

"Tanrım. Tony nerede?"

"Bayan Goldberg'le uğraşıyor. İlahicilere ateş ediyordu."

Gülmekten kırıldım. Winter's Peak küçük bir kasaba. Dağda on binden az insan yaşıyor, ama yaşayanlar da babamı ve biricik polisimiz Tony'yi meşgul etmeye fazlasıyla yetiyor.

Gretchen bana bakıyor. Kehribar rengi gözleri gergin. "Merhaba, Calliope."

"Merhaba."

Yüzünde gördüğüm endişeyi görmezden geliyorum ve ona sarılıyorum. O da beni sıkarken vücudu gevşiyor.

"Babamla evlendiğin için çok mutluyum Gretchen. Her Noel'de annem olmanı dilerdim. Sonunda gerçek oluyor."

"Bunu bana hiç söylememiştin," diyor babam.

Gretchen'dan uzaklaşıyorum. Gözlerinde yaşlar vardı. Bana sulu bir gülümseme veriyor ve babamın yanına gidiyor.

Okuyamadığım bir ifadeyle bana bakıyor. "Neden bana hiç söylemedin?"

Omuz silkiyorum. "Senin yeterince işin vardı. Benim için zaten olduğundan daha fazla endişelenmene gerek yoktu."

Babam incinmiş görünüyor. "Bana söylemeliydin."

Ona sarıldım. "Özür dilerim. Önemli olduğunu düşünmemiştim."

O da bana sarılırken iç geçirdi. "Sorun değil, ufaklık."

Babamın kollarından uzaklaşırken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Onu hissedebiliyorum. Gözlerim sokağın çevresini tarıyor ama Devin'i göremiyorum. Hiç görmedim. Ama burada olduğunu biliyorum. Bir yerlerde.

"Git Carter ikizlerini hallet baba. İkinize sonra yetişirim." "Tamam, iki saat içinde ağaçta olup anonsa yardım etmen gerektiğini unutma.

kazananlar."

"Biliyorum," diyorum ve onları kovuyorum.

Babam ve Gretchen gittikten sonra bir daire çiziyorum. Devin'i hiçbir yerde göremiyorum. Ama gözlerim Reed'i görüyor. Sokağın kenarında duruyordu. Onu izliyorum. Telefonuna bakıyor ve birkaç saniyede bir gökyüzüne doğru bakıyor. Ne arıyor acaba?

"Bir şey mi arıyorsun?" Yaklaşarak soruyorum.

Reed yukarı bakar. Yüzündeki ciddi ifade yerini gülümsemeye bırakıyor. Kollarını bana doladı. "Sadece benim güzel meleğim."

İçim bir yapışkan su birikintisine dönüşüyor. Lanet olsun. Başım belada. Etrafta olmadığında, ondan uzak duracağımı söylemek çok kolay. Ama tam karşımdayken, uzaklaşmak neredeyse imkansız.

"Reed," diye başlıyorum, yara bandını sökmeye hazırım.

"Hiç böyle bir şey görmemişim," diyor başımın tepesine doğru. "Ne gibi?"

Reed beni işlek caddeye doğru döndürdü. "İşte böyle."

"Oh," diye omuz silktilim. "Sadece Noel. Her zaman böyledir. New York'ta nasıl?"

"Bilmiyorum. Mevsimden kaçıyorum." "Noel'i sevmiyor musun?"

Başını sallıyor.

"Neden olmasın?" Başımı koluna yaslayarak soruyorum.

"Çocukken geçirdiğim her Noel bir yetimhanede geçti. Öyle bir yerde sihre pek yer yoktur."

"Oh, Reed, çok üzgünüm."

Kollarımı beline doladım. Kalbim bu mevsimin büyüsünü hiç bilmeyen küçük çocuk için acıyor. Sıcaklığı ve sevgiyi hiç bilmedi. Bunu düzelteceğim.

"Gidelim," diyorum ellerimizi birbirine bağlayarak.

Onu tatil karmaşasına doğru çekerken yüzünde korku ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Noel ışıkları yarışmasında bana yardım edebilirsin."

"Yarışma mı? Bu yüzden mi seninle burada buluşmamı istedin?"

Başımı salladım. "Babam ve ben her yıl bunu değerlendiririz. Caddedeki her işyeri, dükkânının dış cephesini süsler."

"Ne kazanıyorlar?"

"Övünme hakkı." "Bu kadar mı?"

Kıkırdıyorum. "Winter's Peak'teki en iyi Noel ışıklarına sahip olmak büyük bir olay."

"Burası çılgın bir yer."

"Evet, öyle. Ama burası evim."

Ücretsiz bir sıcak çikolata alıp ışıklara hayranlıkla bakarak dolaşmaya başladık. Fırın her zaman favorim olmuştur. Bu yıl Jamie'nin birlikte oynayan küçük ışıklı kalem guinleri var. Kırmızı ve beyaz ışıkları şeker kamışlarını andıracak şekilde bükmüş. Reed'in manzarayı seyretmesini izliyorum. Noel'i gerçekten ilk kez görmesiyle ilgili bir şey, ikimizin arasındaki yara bandını sökmekte tereddüt etmeme neden oluyor. Ama yapmak zorundayım, değil mi? Onun gibi tatlı bir adamın benim gibi berbat bir kızla birlikte olması güvenli değil. Ayrıca, yaptığım şeyden sonra, kimsenin beni sevebileceğinden emin değilim.

Reed ellerimizi birbirine bağlayıp benimkileri sıkıyor. O sıktıkça tüylerim diken diken oluyor. Onu çok istiyorum. Tek bir dokunuş bile bedenimi kasaba meydanındaki Noel ağacı gibi aydınlatıyor. Gözyaşları gözlerimi yakıyor ve ışıkların bulanık görünmesine neden oluyor. Reed ve ben birlikte yürüdükçe, bunun farklı olmasını daha çok diliyorum. Keşke onunla Georgia'ya gitmeden önce tanışsaydım diyorum.

Nefes almak için nalbur dükkanının önünde durdum. Işıklarını çekiç gibi şekillendirmişler. Dükkan sahibi Gio'dan beklediğim her şey. Bu gelenekten nefret ettiğini söylüyor. Ama her yıl yine de yarışıyor.

"İyi misin?" Reed soruyor.

"Evet," diye cevap verdim. "Ben iyiyim. Sadece ışıkları kontrol ediyorum." "Benimle her şey hakkında konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Bir kahkaha attım. "Seninle daha yeni tanıştım. Neredeyse bir yabancısın." Yabancı gibi hissetmese bile.

"Ama ben değilim, değil mi?"

Yutkunarak başımı sallıyorum. Reed'in kalbimi kıran diğer tüm erkeklerden tek farkı bu. Evimdeymişim gibi hissettiriyor. Ama bu hisse güvenemiyorum. Kendime güvenemiyorum. Gerçekten güvenemiyorum. Ne zaman yapsam, sadece inciniyorum.

"Calliope, meleşim," diyor Reed, soğuk eli yanağımı kavırıyor. "Bana güvenebilirsin. Söz veriyorum."

Söylemek istediğim çok şey var. Ama sessiz kalıyorum. Yaptığım şeyler, olduğum kadın... Yapamıyorum. Reed'in dokunuşuna doğru eğildim. Tenimin üzerinde dans eden kıvılcımlar, onu her yerde hissedebilmeyi dilememe neden oluyor. Sadece bir gece için bile olsa.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Reed

Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Belki de etrafımdaki Noel ışıkları yüzündendir. Belki de karla kaplı kasabadır. Ama bence hepsi onun yüzünden. Calliope bana baktı. Gecenin başında gözlerinde gördüğüm çekingenlik azalıyor. Takıntısının ne olduğunu bilmiyorum ama ne zaman bıraksa bana merakla bakıyor. Calliope de benim gibi hissediyor. Hissettiğini biliyorum. Bilmediğim şey ise onu neyin engellediği. Karnımda güçlü bir öfke oluşuyor. Ya onu geride tutan *biri varsa*?

"Hey, Cali," diyor sert bir ses.

Bir adam önümüzde durdu. Calliope'ye gülümsüyor. Onu kendime doğru çekiyorum, kızıma bakışını takdir etmiyorum. Tuzlu ve biberli saçlarıyla benden daha yaşlı olduğunu biliyorum. Büyüdüğüm yetimhaneyi yöneten kadın bana büyüklerime saygı duymamı söyledirdi. Ama umurumda değil. Bana saygı duyan insanlara ben de saygı duyacağım.

"Hey, Walker," diye yanıtlıyor Calliope.

İşte yine başka bir adamın adını söylüyor. Sinirim bozuluyor. Ama derin bir nefes alıyorum ve şakağını öpüyorum.

"Kimsiniz?" Onu boğazından bıçaklamaktan bir milisaniye bile uzak değilmişim gibi soruyorum.

"Bu babamın en iyi arkadaşı, Walker Jones."

İfadesi beni daha iyi hissettirmiyor. Henrietta çöldeki boş zamanlarımızda bana aşk romanlarından bahsetti. Bunların şaşırtıcı bir kısmı bir kız ve babasının en iyi arkadaşı hakkında.

"Selam." Elimi aramızda kaydırdım. Walker elimi sıkmadan önce bir süre iki kafam varmış gibi bana baktı. "Reed Evans."

"O süper kahramanla akraba mısın?"

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. "Biraz bile değil." "Hmm. Seni Winter's Peak'e getiren nedir?"

Ben cevap veremedim, başka biri araya girdi.

"Evet, seni buraya getiren nedir, Reed?"

Calliope ve ben babasını görmek için omuzlarımızın üzerinden bakıyoruz. Sanırım bana ters ters bakmaya çalışıyor ama başaramıyor. Her şeyden daha neşeli görünüyor. Bir adam nasıl bu kadar mutlu olabilir? Calliope'nin bana anlattığı onca şeyden sonra, acı çekmesi gerekirdi. Ama değil.

"İş."

"Yani, sadece geçiyorsun, öyle mi?" Nick soruyor.

"Hayır," diye yanıtlıyorum Calliope'ye bakarak. "Kalmak için bir neden buldum."

Dudaklarımı dudaklarına götürüp herkesin önünde onu öpmekten kendimi alamıyorum. Babası artık bu görüntüye alışmalı. Kızını öpmeyi asla bırakmayı planlamıyorum.

"Vay canına," diyor Nick'in yanındaki kadın. "Gretchen."

"Ne var Nick? Pürüzsüzdü."

"Sen ne düşünüyorsun?" Nick Walker'a sorar.

"Böcek kapmış," diye cevap veriyor Walker, ağzı gülümseyerek yukarı kalkıyor. "Bu ne anlama geliyor?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Hiçbir şey, Reed," diyor Calliope. "Hiçbir anlamı yok."

Nick gülüyor. "Demek istediği şey..."

Calliope inleyerek Nick'in sözünü kesti. "Baba."

Ellerini kaldırır. "Özür dilerim. Özür dilerim. Artık büyüdüğünü unutmuşum." "Evet, doğru."

Nick elime uzanarak, "Seninle resmen tanıştığımıza memnun oldum Reed," diyor. "Senin hakkında hiçbir şey duymadım."

"Baba!"

"Ne? Bu doğru. Bana hiçbir şey anlatmadın."

"Söylememe gerek yok."

Nick ona bir bakış atar. O daha bir şey söyleyemeden gökyüzü açıldı. Açık olması beklenen gecede üzerimize dondurucu bir yağmur yağıyor. Damlacıklar tenimde keskin buz sarkıtları gibi hissediyorum.

"Siktir."

Calliope'nin elini tuttum. "Hadi buradan çıkalım."

İkimiz arabama doğru yarıştık. Kapısını açtım ve sürücü tarafına geçmeden önce koltuğuna oturmasına yardım ettim. Kontağı açıp, kaloriferi çalıştırıyorum. Isıtmak için ellerimi onunkilere sürüyorum.

"Teşekkürler,"

diyor. "Tabii ki."

Yağmur, kiraladığım arabanın metal tavanından sekerken duyulabiliyor. İsa'nın ışıkları arabanın içinde parlıyor ve Calliope'un üzerine ruhani bir ışıltı yayıyor. Bakıyorum

İstesem bile başka bir yere bakamıyorum. Ki bakmıyorum. Önümdeki manzara şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha güzel.

Calliope iç çeker. "Babam için üzgünüm. Biraz... tuhaf olabiliyor." "Sorun değil. Bunu kaldırabilirim. O sadece kendince seni koruyor." Başını salladı, ön cama doğru baktı.

"Burası gittikçe kötüleşiyor. Belki de seni eve götürmeliyim," diyorum.

Kelimelerin tadı acı. Bu gecenin bitmesini istemiyorum. Asla bitmesin. Calliope'u her gün her saniye yanımda tutmak istiyorum. Ama henüz o noktada değiliz.

"Gitmek istemediğimi söylemem yanlış mı?"

Bana bakıyor. Mavi gözleri bana, kabul görmeye, sevgiye ihtiyaç duyuyor. Calliope'nin gösterdiğinden daha karanlık bir geçmişi olduğunu düşünmeye başlıyorum. Babası neşeli ve normal görünüyor. Peki kızımı bu kadar inciten ne? Normalde biri hakkında ihtiyacım olan tüm bilgiyi bana vermesi için Henny'yi arardım. Ama Calliope söz konusu olduğunda, bana söylemesini istiyorum. Bana güvenmesini istiyorum.

"Ben de senin gitmeni istemiyorum."

"Gece burada bitmek zorunda değil," diye hızlıca cevap veriyor. Yanaklarında kırmızı çiçekler açıyor. "Tabii sen istemiyorsan?"

Başımı salladım. "Sadece nereye gitmek istediğini söyle."

"Beni evine götür, Reed. Her nerede kalıyorsan yani."

Arabayı karlı sokaklarda yavaşça sürerken Calliope'nin elini sıkıca kavıyorum. Onun her hareketinin aşırı derecede farkındayım. Nefes alıp verirken göğsünün inip kalkmasından, o güzel kalçalarını nasıl sıkıttığına kadar her şeyi görüyorum. Sessiz arabada aramızdaki gerilim çatırdıyor. Birbirimize olan ihtiyacımız havada öyle kalın bir şekilde katmanlaşıyor ki, tadını alabiliyorum.

Yatak ve kahvaltı salonuna girdiğimde nefes nefese kalmıştım. Sikim o kadar sertleşmişti ki acı veriyordu. Elini bırakmadan önce bir kez sıkıyorum ve arabadan iniyorum. Buz gibi yağmur ısınan tenimi serinletmek için hiçbir şey yapmıyor. Kendimi daha önce hiç bir kadının yanında bulunmamış bir ergen gibi hissediyorum. Calliope'un bana yaptığı bu. Calliope'u istemenin bana yaptığı şey.

Kapısını çekip açtım ve çıkmasına yardım ettim. Gözlerini yere indirmeden önce bana baktı. Bu kızın ne kadar muhteşem olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Ne kadar güçlü olduğunun. Kırmızı kanlı her erkeği dize getirecek güce sahip ama o bunu yapmıyor. Kendini saklıyor. Calliope dikenli tavırları ve iğneleyici sözleriyle kendini kozalıyor. Sanki kimsenin ona yaklaşmasını istemiyormuş gibi. Nedenini bilmek istiyorum. Nedenini bilmem gerek.

İkimiz el ele kapıya doğru yürüyoruz. The Peak Bed and Breakfast dağda Noel dekoruyla süslenmemiş tek yer. Burayı işleten dul kadın Noel'den benden bile daha çok nefret ediyor sanırım.

İçeri girdiğimizde, loş antre ışığı Calliope'un koyu renk buklelerine yapışmış küçük buz parçalarının üzerinde parlıyor. Yaşam alanına yaklaştığımızda ev sahibi bize bakıyor.

"Reed," diyor kızıma bakmadan önce. "Calliope."

"Merhaba Laura," diyor Calliope. "Nasılsın?"

"İyi. Burada ne yapıyorsun?"

Calliope kızardı. "Winter's Peak'in en yeni sakiniyle biraz vakit geçiriyorum."

"Uh huh." Laura oflayıp puflamadan önce gözlerini bana diyor. "Huysuz," diye mırıldanıyorum.

"Hiçbir fikrin yok."

Calliope cevap vermeme zaman tanımıyor, onun yerine elimi tutuyor ve bizi aceleyle yukarı çıkarıyor.

"Hangi oda?"

"Şuradaki," diyorum, hemen solumuzdaki kapıyı işaret ederek.

Beni odanın içine çekti ve ahşap kapıyı kapattı. "Üzgünüm, bizi başka kimsenin görmesini istemedim."

Bir kaşımı çattım. "Bayan Winters, benden utandığınızı mı söylüyorsunuz?"

Calliope kızardı. Boğazımdan bir kahkaha çıkıyor. Onunla uğraşmaya bayılıyorum. "Kastettiğim bu değildi."

"Sakin ol meleğim. Biliyorum."

Şirin odanın etrafına bakar. Fazla bir şey yok. Bir yatak ve şifonyer ile bitişik bir banyo. Ama başka bir şeye ihtiyacım yok. Calliope yanımdayken olmaz.

Yatağa oturdum ve botlarımı çıkarmaya başladım. "Ne yapıyorsun?" Calliope soruyor.

"Seni bilmem ama ben donuyorum. Bu ıslak kıyafetlerden kurtulacağım."

Calliope'nin gözleri kocaman açılır. Tereddütlü ama meraklı görünüyor. Şansımı zorlayarak ceketimi omuzlarımdan itiyorum ve gömleğimi yırtıyorum. Ben bunu yaparken nefesi kesiliyor. Bakışlarının çıplak gövdeyi yiyip bitirmesi bana bir şeyler yapıyor. Kıyafetlerini yırtıp onu gelecek haftaya kadar becermek istiyorum. Calliope gözleri vücudumda gezinirken dudaklarını yalıyor. Kot pantolonuma doğru çıkıntı yapan kalın hatlarıyla sikimin sertliğini fark etmemesi mümkün değil. Nefesleri pantolona dönüşüyor. Çok sessiz, sikime bakarken çok seksi.

"Önce duş almak ister misin?"

Sıçradı, bana göz kırptı. "Ne?" "Önce duş almak ister misin?" "Değiştirecek kıyafetim yok."

Omuz silkiyorum. "Benim bir şeyimi ödünç alabilirsin."

Onu benim kıyafetlerimin içinde görme fikri, onu tekrar giydirmek için soymak istememe neden oluyor.

"Tamam..." Calliope sözünü keserek şöyle der.

Çantama doğru ilerliyorum, kendi kıyafetlerimi almadan önce onun için bir tişört ve birkaç şort çıkarıyorum. Kendi takımını benden almak için uzandı. Ama yanından geçip küçük banyoya giriyorum ve kıyafetleri tezgahın üzerine bırakıyorum.

"Size sıcak suyu nasıl çalıştıracağınızı göstereyim. Biraz zor olabilir."

Calliope maskaralığımı anlamış gibi bir kaşını kaldırıyor. "Hayatım boyunca burada yaşadım, Reed. Sanırım su sisteminin nasıl çalıştığını biliyorum."

Bir iniltiyi bastırıyorum. Bana sesleniş şekli bile çok seksi. Yine de uzanıp suyu açıyorum ve ona kurnazca bir gülümseme veriyorum.

"Denemek zorundaydım."

Yanından geçmek için hareket ediyorum. Kapıya yaklaştığımda Calliope elini koluma koydu. Beni geri çekiyor.

"Siktir et."

Ben bir şey söyleyemeden Calliope eğilip beni öpüyor. Paylaştığımız diğer öpücöklere hiç benzemiyor. Onlar yumuşak ve tatlıydı. Bu f a r k l ı . Bu vahşi ve muhtaç. Calliope geri çekiliyor. Kazağını yırtıyor.

Onu içime çekiyorum. Göğsü yeşil dantellerle kaplı. Taytını ve eteğini çıkarmadan önce ayakkabılarını hızla çıkarıyor. Üzerinde sadece sütyeni ve neredeyse hiç külotu yoktu. Hiç bilmediğim bir çaresizlik boğazımı pençeliyor.

"Lanet olsun." Parmak eklemimi ısıyorum, aptalca bir şey yapmamak için yerimde sabit duruyorum. Uzanıp kıyafetlerinin geri kalanını yırtmak gibi.

Calliope arkasına uzanır ve sütyenini çıkarır. Sütyen yere düşüyor ve mükemmel porselen göğüsleri ortaya çıkıyor. Meme uçları soğuk havanın etkisiyle pembe ve sert. Tangasını bacaklarından aşağı indirdiğinde çenem yere çarpıyor. Yüce Tanrım. Bu kız beni öldürmeye çalışıyor.

Duşa giriyor ve omzunun üzerinden bana gülümsüyor. "Sen gelmiyor musun?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Altıncı Bölüm

Calliope

Bana zayıf de. Aptal deyin. Ama benim yerimde olsan sen de aynısını yapmazmışsın gibi davranma. Hiçbir kadın Reed Evans gibi bir adama karşı koyamaz. Gömleksizken, gamzeli gülüşü ve gülünç derecede seksi vücuduyla değil.

"Emin misin?" Reed eli kemerinde ama kıpırdamadan soruyor.

"Ciddi misin? Çıplaklığım yeterli izin değil miydi?"

Biliyorum, şımarıklık yapıyorum. İçten içe onay istemesini seviyorum ama şu anda bu beni en çok istediğim şeyden alıkoyuyor. Onu.

"Kelimelere ihtiyacım var, meleğim."

"Reed, beni becermeni istiyorum. Şimdi."

Reed kotunu ve külotunu bir çırpıda çıkarıyor. Ağzım kurudu. Büyük olacağını biliyordum. Pantolonunun yırtıklığından bile. Ama *lanet* olsun. Sadece ona bakarak bile ıslanıyorum. Şimdiye kadar birlikte olduğum herkesten daha kalın. Ve doğrusu, daha önce hiç içimde birini hissetmek istememiştim.

onunla olduğumdan daha fazla. Daha önce hiç bir sik görüp de ona binmek için can atmamıştım. Ama Reed'le? Neredeyse yalvarıyorum.

Bana doğru yürüyor ve benimle birlikte duşa giriyor. Beni duvara doğru götürürken ılık sprey sırtıma çarpıyor. Reed bana bir kurdun avına baktığı gibi bakıyor. Korku ve heyecan karnımda dönüyor.

Sırtımı soğuk fayanslı duvara dayadım. Reed çıplak, sert vücuduyla beni sıkıştırıyor. Ağız sulandıran siki kalçama dayanıyor. Uzun bir saniye boyunca ikimiz orada burun buruna durup birbirimize bakıyoruz. Klişe olacak ama Reed'in yemyeşil gözlerinde geleceğimizi görebildiğime yemin edebilirim. Umutsuzca istediğim bir gelecek. Reed ile her şeyi istiyorum. Ama bu geceden daha fazlasına sahip olabilir miyim bilmiyorum. Onun da bu geceden fazlasını isteyip istemediğini bilmiyorum. Her iki durumda da, zamanımızı boşa harcamayacağım. Bu son olmasa bile, beni sıcak tutacak bir anım olacak.

Reed'in elleri çıplak kollarımda geziniyor. Küçük, karıncalı tüylerim onun izinden gidiyor. Bakışları arzu ile karanlık. Beni yukarı kaldırmadan önce aşağı uzanıp kıcımlı avuçluyor. İçgüdüsel olarak bacaklarımı beline doluyorum. Sert erkekliği klitorisime doğru titreşiyor. Zaten alev alev yanan bir ateşe benzin dökmek gibi. Aramızdaki kıvılcımlar patlıyor.

Emmeden önce Reed'in dudağını ısıyorum. Reed devralmadan ve ağızlarımızı birbirine yapıştırmadan önce inliyor. Kırmızı uzunluğunun ucu içime kolayca giriyor. Vay canına. Daha içime girmedi ama şimdiden daha önce hissettiğim her şeyden daha iyi hissettiriyor.

"Siktir," diyor Reed. "Beni öldüreceksin meleşim."

"Buna değer mi?" Nefes nefese soruyorum.

"Cehennem evet," diye mırıldanıyor, içime sonuna kadar iterken kulağımda nefes nefese kalıyor.

İçimde zevk çiçekleri açıyor. Reed orada durmuyor. İçime girip çıkıyor. Ağzım bir iniltiyle açılıyor. Amımın duvarları onun etrafında geriliyor, zaten sınırdayım. Reed sanki bir bez bebekten başka bir şey değilmişim gibi beni banyo duvarına vuruyor. Sanki onun vahşi itişlerine dayanmak için yaratılmışım ve her saniyesinden zevk alıyorum.

Reed beni tamamen kontrol ediyor. Kalçalarımı tutuyor, beni kalın sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket ettiriyor.

"Sonuna kadar gitmeyeceğim," diyor. "Benim için klitorisini ov, bebeğim."

Onun sert komutlarında beni memnun etmeye heveslendiren bir şey var. Bir elimi ikimizin arasına sokup küçük yumrumu sonuna kadar ovuyorum. Bir an hazzın sınırlarında gezinirken, bir an sonra uçurumdan bulutlara doğru uçuyorum. Güzel, cinsel bir zevk beni eziyor. Reed iddiasını ortaya koyarken içim dışıma çıkıyor. Çıglıklarım buharlı duş duvarlarına çarpıp etrafımızda yankılanıyor. Hiç de sessiz değiliz. Ama umurumda değil. Eğer bu beni yaramazlar listesine sokacaksa, öyle olsun. İyi olmak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Reed beni orgazmım boyunca ve bir diğerinde beceriyor. Tek yapabildiğim omuzlarını pençelemek ve vücudumu mahvederken sıkıca tutunmak. Akılsız arzu beni sarıyor. İkimizden başka hiçbir şey yok. Birden, onunla bir kez birlikte olmanın yetmeyeceğini fark ediyorum. Onunla milyonlarca kez birlikte olsam da yetmez.

Reed'in içimde şiştiğini hissediyorum. Beyaz, sıcak salgısının fışkırmaları duvarlarımı boyuyor. Kaslı gövdesi kasılırken adımı inliyor.

İçimden çıkarken dudaklarımı yakalıyor ve beni ayaklarımın üzerine indiriyor. Yaptığımız dağınıklık kalçalarımın altına kayıyor. İşte o anda bir şey fark ettim.

"Prezervatif kullanmadık," diye geveledim.

"İhtiyacımız yok," diyor. "Ben temizim."

"Ben de öyleyim," diye cevap verdim. "Ve doğum kontrol hapı kullanıyorum." Reed'in yüzünde bir şimşek çakıyor, bu da benim endişemi daha da artırıyor. "Bunu evlendikten sonra konuşuruz."

Beni suyun içine çekti ve saçlarımı yıkamaya başladı. Kollarının rahatlığında o kadar kayboluyorum ki az önce söylediklerini sindirmem biraz zaman alıyor.

"Bekle, evli misin?"

Reed bana gülümsüyor, o aptal, seksi gülümsemesiyle. "Evet, evliyim. Sana söyledim meleğim. Şehirde temelli kalıyorum."

"Reed, bu çılgınlık."

Gözlerini deviriyor, bir lif kabağını sabunluyor ve cildimde gezdiriyor. "Bu oluyor. Buna alışsan iyi olur."

Hayatımda bir ya da iki kez aşk romanı okudum ve bu kesinlikle bir kitaptan çıkmış bir şey.

"Sen delisin," dedim ona.

"Senin için deli olabilirim."

Onun güzel sözlerine inanmak için kendime izin vermiyorum. İnanmak delilik olurdu. Sonsuzluk hakkında kaç kere yalan söyledim? Daha iyisini bilecek kadar. Reed beni temizlemeyi bitirdi. Duştan çıkmama yardım ettikten sonra bir havlu sarıyor ve kıcıma şaplak atıyor.

"Git giyin. Bir saniye içinde çıkacağım."

Duş perdesi kapanıyor. Havlumu çıkardım ve giyindim. Reed'in bana ödünç verdiği gömlek, gömlekten çok gecelik gibi. Dizlerime kadar iniyor. Şortu atlayıp sadece tangamı giyiyorum.

Giyindikten sonra banyo kapısından sıvışıyorum. Her şeyden sonra başım dönüyor. Reed'le birlikte olmak şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını. Onun gözlerinde gördüğüm geleceği ve evlilik vaadini istiyorum. Ama buna nasıl sahip olabilirim? Ciddi olsa bile.

Yaptıklarından sonra beni hâlâ isteyeceğini düşünemiyorum. Belki de asla öğrenmeyecek, ama içimden bir ses Devin şehirde olduğu sürece bunun imkânsız olduğunu söylüyor.

Küçük ve sessiz odada Reed'in duşu kapattığını duyuyorum. Hâlâ soğuk olan giysilerimi katlayıp şimdilik ayak altında olmamaları için şifonyere taşıyorum. Bu gece eve gitmeyi planlamadığım için.

Gözlerim şifonyerin üzerinde duran manilla renkli bir dosyaya takılıyor. Bakmamam gerektiğini biliyorum. O dosyanın içinde ne olduğu beni ilgilendirmez ama merakım beni ele geçiriyor. Klasörü elime alıyorum ve çevirip açıyorum. Orada gördüğüm şey kalbimi durduruyor. Neden Reed'in Devin'le ilgili bir dosyası vardı?

Dosyayı karıştırırken ellerim terliyor. Buradaki resim bana bir yıl önce ilk kez tanıştığım çocuğu hatırlatıyor. Aynı büyüleyici maskeyi takıyor. Ama artık kim olduğunu görebiliyorum. Ruhsuz bir canavar.

"Angel, aç mısın?" Reed banyodan çıkarken zemin ayaklarının altında gıcırdayarak sorar.

"Nedir bu?"

Reed'in yüzü soldu. Benimle dosya arasına bakıyor. "Açıklayabilirim."

"Tamam..." Açıklamasını beklediğimi söyledim.

"İş için burada olduğumu biliyor musun?"

"Sanırım. Bunun ne alakası var?"

"Beni kiralayan müşteri o dosyadaki adamın peşinde."

"Antika tedarikçisi olduğunu söylediğini sanıyordum. Bana yalan mı söyledin?"

İhanetin belirgin ve acı tadı boğazıma tırmanıyor. Buna tekrar kandığımı inanamıyorum. Hay sikeyim. Çok aptalım. Ben daha iyi bilirim. Reed'e bulaşmamam gerektiğini biliyordum. Ama birkaç güzel söz ve bacaklarım açıldı. Fark ettiğimden daha çok anneme benziyormuşum.

"Ben hiç antika demedim Calliope. O boşluğu sen doldurdun. Ben sadece insanlar için bir şeyler ürettiğimi söyledim."

"Yani gerçeği atladın. Bu hala lanet bir yalan, Reed. Tanrım. Bunun olmasına nasıl izin verdim?"

"Angel," der Reed, ellerini önünde birleştirerek. "Özür dilerim. Ama bunu atlatabiliriz."

Bir çığlığı bastırıyorum. O da diğerleri gibi. Yaptığı şey o kadar da önemli değilmiş gibi davranıyor. Ama benim için? Bir yalan büyük bir olaydır. Bana işi hakkında yalan söylemeye hazırsa, başka ne hakkında yalan söyleyecek? Cehennem hakkında. Başka ne hakkında *yalan* söyledi ki? Kendimi ve Reed'i hayal kırıklığına uğrattım. Ama daha çok kendimde. Bunun nasıl biteceğini biliyordum. Keşke hiç açmasaydım dediğim bir kapı bu. Onun önünde ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Beni eve götür Reed," diyorum dosyayı yatağın üzerine fırlatarak. "Bebeğim, hayır, bunu konuşarak halledebiliriz."

"Sadece beni eve götür."

Omuzları çökerken yavaşça başını sallıyor. Ondandır yayılan çok fazla acı var. Onu teselli etmemek için kendimi zor tutuyorum. Hâlâ bu dürtüye sahip olduğum gerçeği beni daha da kötü hissettiriyor. Ona gerçekten bağlanmama izin verdim. Bu kadar kısa sürede bu nasıl oldu?

Gömleğini çıkarmaya zahmet etmiyorum ama nemli taytımı giyiyorum. Onları giymek hiç de rahat değil ama buradan tişört ve tangayla da çıkamam. Botlarımı giyip eşyalarımı topluyorum ve odasından çıkıyorum. Ön kapıya yaklaştığımda merdivenlerdeki ağır ayak seslerini duyuyorum. Onu beklemeden kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. Gece havası buz gibi. Yolcu koltuğuna tırmanıp kapıyı çarparken dişlerim takırdamaya başlıyor. İçimde pek çok duygu kabarıyor. Ama en güçlüsü üzüntü. Onun sözlerine ve vaatlerine inanmak istedim. Ama inanmamalıydım.

Reed arabaya biniyor, arabayı çalıştırıyor ve karlı gecede uzaklaşıyor. Mürekkep gibi karanlıkta gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin verdim. Bu gece birkaç dakika içinde en iyiden en kötüye gitti. Sadece yatağıma gömülmek ve bir daha asla çıkmamak istiyorum.

Arabayla geçerken Noel ışıkları parıldıyor ama ben onlarda hiçbir güzellik bulamıyorum. Şu anda kalbim paramparça olmuş gibi hissederken olmaz. Kendimi korumak için iyi bir iş yaptığımı sanıyordum. Ne kadar da yanılmışım.

"Calliope-," diyor Reed. Arkadan çarpmamızla birlikte ağır bir gümbürtü cümlesini yarıda kesiyor. Bu bizi merkezden saptırdı ve neredeyse bir hendeğe itiyordu. "Ne oluyor lan?"

Reed direksiyonu kırıp bizi tekrar yola soktu. Arkamıza baktığımda aileye ait mavi bir kamyon görüyorum.

"Bu Devin," diye fısıldadım. "O beni buldu."

Reed bana bir bakış attı. Gözlerinde daha önce görmediğim bir parıltı var. Beni biraz korkutan bir şey.

"Seni buldu da ne demek? Devin Booker'ı nereden tanıyorsun?" "O benim eski erkek arkadaşım. Georgia'da üç ay çıkmıştık."

Arabamız yine vuruldu. Reed nefesinin altında küfrediyor. "Sanırım sonu iyi bitmedi?"

Başımı sallıyorum. Suçluluk ve kendinden nefret içimde çalkalanıyor. Sanırım o yara bandını söküp atmanın zamanı geldi.

"Annemle karşılaştığımda ve Devin'i üvey kardeşim olarak tanıttığımda her şey sona erdi."

Yedinci Bölüm

Reed

Direksiyonu kırdım ve arabam patinaj yaparak durdu. "Az önce ne dedin sen?"

Calliope'nin gözyaşları yüzünden akıyor. Bu manzara kalbimin ölümcül bir tempoda çarpmasına neden oluyor. Her zaman biraz kötü olmuşumdur. Kötü şeyler yapmakta biraz fazla iyiydim ve şu anda bunun için çok minnettarım. Yeteneklerim sayesinde onu güvende tutabilirim ve sadece bu bile hayatımın son on beş yılını bir kenara atmaya değer.

"O benim üvey kardeşim. Ve onunla çıktım," diye hıçkırıyor. "Onunla yatmamı bile sağladı. Çok hastayım Reed. Bende bir sorun var."

"Hayır," diye çıktım. "Sende hiçbir sorun yok. Sen kusursuzsun. Burada hasta olan Devin. O biliyor muydu?"

Başını sallıyor. "Beni biliyordu. Hakkımdaki her şeyi. Anneme rastladığımda ve onu onunla gördüğümde, dünyadaki en kötü duyguydu. Ama artık çok geçti. Devin beni yalnız bırakmadı. Bana sürekli

olmamız gerekiyordu. Kim olduğuma rağmen beni sevdiğini söyledi. Eve dönünce her şeyin biteceğini sanmıştım ama öyle olmadı."

Henrietta'nın bana Devin'in ailesinin altı ay önce onunla ilişkisini kestiğini söylediğini hatırlıyorum. Bu Calliope'un onun gerçekte kim olduğunu öğrendiği zamana denk geliyor.

"Günlerini tadilat için dükkanları kolaçan ederek geçiriyorsun, değil mi?" "Öyle mi?"

Bulmacanın son parçası da yerine oturdu. Devin onu izliyordu. Ben onu takip ederken, o da Devin'i takip ediyordu. Ne kadar ironik. Bu kadar boktan olmasaydı komik olurdu. Beni asıl kızdıran Henrietta'nın Calliope'yi biliyor olması. Bilmemesine imkan yok. İşinde çok iyi. Calliope, Devin'in yakınında olsaydı, bunu bilirdi.

Devin'in kamyoneti tam önümüzde. Parlak ışıkları rüzgar kalkanında parlıyor ve Calliope'un sıkıntılı yüzünü aydınlatıyor. "Seni bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm Reed."

Gözyaşları yüzünden daha da hızlı akıyor. Devin'in günahlarının yükünü çok uzun zamandır omuzlarında taşıyordu. Bunu daha önce nasıl gözden kaçırmışım, asla bilemeyeceğim. Korktuğunu biliyordum ama sakladığı acıyı görememiştim. Devin kornaya basıyor ve sanki Calliope'den vazgeçmem için beni ikna edebileceğini düşünüyormuş gibi motorunu deviriyor. Hiç şansı yok.

Elini tuttum. "Bu senin hatan değil Calliope. Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Devin arabamın ön tarafına çarpıp bizi bir iki adım geriye itmeden önce kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı. Calliope çığlık atıyor, korkudan aklını kaçırmış. Bizi kilitli tutmak için frene basıyorum. Gösterge panelindeki düğmeye basarak Henrietta'yı aradım. Zil sesi arabayı doldurdu.

"Alo?" Henny cevap verir.

Calliope, Henrietta'nın sesini duyduğunda bana şaşkın bir bakış atıyor. Elini sıkarak onu benimle birlikte o anın içinde tutmaya çalışıyorum. Şu an korkması için uygun bir zaman değil.

"Henrietta, bana bir şey söylemeyi unuttun mu?" İç çekiyor. "Konuyla ilgisi yoktu."

Devin arabamıza tekrar çarpıp bizi geçen seferkinden daha geriye iterken metallere çatırdıyor.

"Oldukça alakalı olduğunu söyleyebilirim."

"Reed," diyor Calliope. "Ne haltlar dönüyor?" "Aman Tanrım, Evans. Onu arabada yanında mı tutuyorsun?"

"Şu anda açıklayacak zamanım yok meleşim. Sadece bana güvenmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Calliope yutkunduktan sonra başını salladı. "Henrietta, papazı görme vakti geldi."

Beni işe aldığımda ikimizin uydurduğu gizli ifadeyi kullanıyorum. Bunu sonsuza kadar yapmak istemeyeceğimi biliyordu, bu yüzden bana bir çıkış yolu verdi. Arkadaşım olarak.

"Reed," diyor dişlerini sıkarak. "Emin misin?" "Evet, eminim amına koyayım. Şimdi yap."

"Bölgede bir uçak bulmam bir dakika sürer." "Henrietta," diye uyarıyorum.

İkimiz de onun dağın hemen ardında olduğunu biliyoruz. Şirket özgürlüğünüz varmış gibi davranmayı seviyor. Sadece zaman zaman onlar için çalışıyormuşsunuz gibi. Ama aslında sizi takip ediyorlar. Her hareketinizi biliyorlar. Henny'yle geçmişimiz olmasaydı, şu anda benimle konuşuyor olmazdı. Şirket bir tetikçinin emeklilikten bahsettiğini öğrendiğinde, onu ortadan kaldırır. Henny burada ve orada benim emekli olduğuma dair ince ipuçları veriyor.

dışarı çıkmak istiyor. Böylece beni idam etmek için uygun yetkiye sahip olacak, başka bir deyişle beni hayattan kurtaracak.

"İyi," diyor.

"Kaçırma, Henrietta."

"Asla yapmam. Güle güle, Reed."

Telefonu kapattım ve Calliope'un kemerini çözdüm. "Kapını açıp dışarı çıkmanı istiyorum, tamam mı? Dışarı çıktığında olabildiğince çabuk güvenli bir yere git. Koşmaya devam et ve durma."

"Peki ya sen? Sen ne yapacaksın?" "Hemen arkanda olacağım."

Dudaklarımı hızlı bir öpücükle ona bastırıyorum. Ona yalan söylediğim için şu anda benden nefret ediyor ama umurumda değil. Sonra kızabilir. Silahımı kılıfından çıkarıp kapımı açıyorum. Calliope'ye dönüp baktım. Sulu mavi gözlerinden panik akıyordu. Lanet olsun, ben bir pisliğim. O bu dünyanın bir parçası değil ve ben burada onu derinlere atıyorum. Kolumu kaldırıyorum ve Devin'in ön camına doğru ateş ediyorum.

"Şimdi git."

Kapısını açtı ve dışarı çıktı. Ayağa kalkıp ormana, kasabaya doğru koşmasını izlerken ateş etmeye devam ediyorum. O gözden kaybolduktan iki saniye sonra bedenimi arabadan dışarı atıyorum. Henrietta'nın füzesiyle zamanlamam doğru. Devin'in kamyonetinin arkasına uçtu. Etki her iki aracı da havaya uçuruyor. Ölmeyecek kadar uzaktayım ama enkazdan ve sıcaktan kaçacak kadar da uzakta değilim. Haşlayıcı bir şarapnel parçası bacağımı delip geçerken çığlık atıyorum. Bedenim acı verici bir gümbürtüyle yolun arkasındaki ormana düşüyor. Çarpmanın etkisiyle inledim. Görüşüm bulanıklaşıyor. İçimden devasa bir acı dalgası geçiyor. Taze yanığıma değen kar o kadar acı veriyor ki bacağımı öldürüyor. Acıdan felç olmuş gibi hissediyorum.

Kulaklarımdaki çınlama bir şey duymamı imkansız hale getiriyor. Yanımda bir sarsıntı bombası patlamış gibi hissediyorum. Beynim bir bro- ken sarısı kadar işe yarıyor. Birden üzerimde üç bulanık figür beliriyor. Kim olduklarını anlayamıyorum. Kris Kringle'ın kendisi bile olabilirler ve ben bunu bilemem.

Figürler bacağıma dokunuyor, bir şekilde acıyı daha da kötüleştiriyor. Beni kaldırdıklarında nefesim ciğerlerimden çekiliyor. Bağırarak istiyorum ama ağzımı hareket ettiremiyorum. Taşınırken bilincimi kaybettiğimi hissediyorum. Görünüşe göre planım biraz fazla işe yaramış olabilir.

Uzun zamandır karanlığın içinde kaybolmuş hissediyorum. Yaşam ve ölüm arasında bir yerde, eterde yüzüyorum. Tek düşünebildiğim Calliope. Umarım onu terk etmek istemediğimi biliyordur. Niyetim asla bu değildi. Planladığım gelecek asla bu değildi.

Gözlerimi bir sonraki açışında ışık vardı.

"Reed."

Calliope'nin sesini duyabiliyorum ama çok uzakta gibi geliyor. Başım ağrıyor. Acı göz kapaklarımı sanki binlerce kilo ağırlığında hissettiriyor. Onları açık tutmak çok zor.

"Reed," Calliope'un sesi şimdi daha yakından geliyor. Daha güçlü. "Uyan."

Göz kapaklarımı aralayarak ona bakmak için elimden geleni yapıyorum. Işık çok parlak. Onu görmek bile acı veriyor.

"Çok parlak," diye mırıldanıyorum.

Calliope hareket eder ve bir düğmeyi çevirir. Işıklar hemen kararır. Ancak o zaman muhteşem yüzü ortaya çıkıyor. Yatağımın yanındaki sandalyede oturuyor.

"Selam meleğim. Nasılsın?"

Yanakları, onu son gördüğümde olduğu gibi gözyaşlarıyla lekelenmiş. Bu görüntüden nefret ediyorum. Bacağımdan daha çok acıtıyor.

"Kendin için endişelenmelisin," diyor burnunu çekerek. "Hastane yatağında yatan sensin."

"Soruya cevap ver meleğim."

"Çok korktum," diye ağlıyor. "Bunu bana yapamazsın, Reed. Beni böyle bırakamazsın."

Sağ bacağımı hareket ettirdiğimde hissettiğim yakıcı acıyı görmezden gelerek onu göğsüme çekiyorum. "Özür dilerim, bebeğim. Çok üzgünüm."

Hıçkırıklar Calliope'nin vücudunu sarsıyor. Gözyaşları hastane önlüğümü ıslatıyor. Uzun bir süre bu şekilde kaldık, aramızda sadece onun sessiz gözyaşları vardı. Gözyaşları kuruyup benden uzaklaştığında, gözlerindeki tüm soruları görebiliyorum.

"Kimsin sen, Reed? Gerçekte kimsin?"

Derin bir nefes alıyorum. Midemde bir endişe çukuru açılıyor. Ya beni reddederse? Ya ailemin yaptığı gibi beni terk ederse? Yaptığım onca şeyden sonra buna hakkı var. Ama onu kaybetmek anlamına gelse bile gerçeği hak ediyor. Dürüstlüğü hak ediyor.

"Ben bir tetikçiyim."

Yüzünde hiçbir tepki yok ve bu beni endişelendiriyor. Ama devam ediyorum.

"New York'ta çok fazla fırsat yok. Özellikle de benim gibi yetimler için. Ya orduya katılacaktım ya da sokaklara düşecektim. Orduya katıldığımda on sekiz yaşındaydım. On yıl boyunca kaldım ve çalıştım. Keşke görmeseydim dediğim şeyler gördüm. Keşke yapmasaydım dediğim şeyler yaptım."

Calliope bir elini göğsüme, tam kalbimin üzerine koyuyor. "Sen işini yaptın."

"Çok çirkin bir işti ve çıktıktan sonra da daha iyiye gitmedi.

Eski bir asker arkadaşım beni kiralık katil olarak

işe aldı." "Henrietta?" diye araya girdi.

Başımı salladım. "Biz arkadaşız."

"Başka bir şey yok mu?"

"Asla. Aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı. İşi kabul ettim çünkü başka ne yapabilirdim ki? Eve bir kahraman olarak dönmek ve normal olmaya çalışmak bana göre değildi. Nasıl normal olunacağını bilmiyordum. Silahlar, cinayet, şiddet. Bildiğim şeyler bunlardı. Bir süredir ayrılmak istiyordum. Devin benim son işimdi. Bütün bir sahil emekliliği planlamıştım."

"Peki ya şimdi?"

"Eğer beni kabul ederse, kendime güzel bir kızla ve cicili bicili çılgın insanlarla dolu bir kasabayla birlikte yaşayabileceğim bir dağ buldum."

Calliope kıkırdıyor ve bu dünyadaki en tatlı ses. "Cicili bicili insanlar mı?"

Omuz silkiyorum. "Cicili bicili şeyler tuhaf. Hiç mantıklı değil."

Yüzü ciddi bir ifadeye bürünmeden önce gözlerini deviriyor. "Reed, bana bir söz vermeni istiyorum."

"Herhangi bir şey."

"Bana bir daha asla yalan söyleme," diyor, gözleri kısılıyor. "Ya da gerçeği atlama. Nasıl söylemek istersen. Şu andan itibaren yüzde yüz dürüstlüğe ihtiyacım var."

"Söz veriyorum. Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim."

"Peki o zaman, Winter's Peak'e hoş geldiniz Bay Evans."

Sekizinci Bölüm

Calliope

Soğuk çarşaflar beni uyandırıyor. Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve hemen Reed'in yatağının yarısının boş olduğunu fark ediyorum. Hayal kırıklığına uğradım. Bugün Noel sabahı ve ilk *gerçek* Noel'i olarak saydığım bu günde onunla birlikte uyanmayı dört gözle bekliyordum.

Yataktan çıktım ve ipek bornozumu giydim. Reed hastaneden çıktığından beri Reed ve ben babamın evinde kalıyoruz. En hafif tabiriyle alışmak zor oldu.

O gece Reed'i hastaneye götürmeme yardım edenler babam ve Tony'ydi. Her iki adam da kasabalarında bir tetikçinin saklanmasıyla heyecan duymuyordu, babam da Devin'i ondan saklamamdan memnun değildi. Neden sakladığımı anlıyordu ama mutlu değildi. Babam ilk şoku atlattıktan sonra Reed'in elini sıktı ve beni kurtardığı için ona teşekkür etti. İkisi artık aralarından su sızıyor. Tony sakirlere patlamayla ilgili saçma sapan bir hikaye anlattı, ancak pek çoğunun buna inandığından emin değilim. Ama henüz kimse bir şey söylemedi.

"Reed?" Yatak odamın kapısını açarken seslendim.

Cevap yok. Ev taze tarçınlı çörek kokuyor. Tıpkı Jamie'nin sattıkları gibi. Midem gurulduyor. Burnumu aşağıya kadar takip ediyorum. Burası da en az yukarısı kadar sessiz.

"Baba? Gretchen?"

Kimse bana cevap vermiyor. Köşeyi dönüp mutfığa giriyorum. Orada hâlâ sıcak olan tarçınlı çörekleri ve içinde kocaman bir Atatürk çiçeği olan bir saksı buluyorum.

"Ne?" Mırıldanıyorum.

Yaklaştıkça, bir tarçınlı rulo alıyorum. Kendime engel olamıyorum. Bunları buraya kim bıraktıysa, yenmesini istemiyorsa bırakmamalıydı. Tatlı, yapışkan hamur işi ağzımda erirken gözlerimi kapatıyorum. Tanrım, bu çok güzel. En az Reed'in bana yaşattığı orgazmlar kadar iyi.

Gözlerimi tekrar açtığımda, tezgahın üzerinde duran bir zarfın üzerine düşüyorlar. Girdaplı harflerle ismim yazılıydı. Tarçınlı ruloyu bırakıp zarfı yırtıyorum, sadece üzerinde iki kelime yazılı bir kartla baş başa kalıyorum.

Geri dön.

"Bu da ne?"

Kartın dediğini yapıyorum, dönüyorum. Reed arkamda diz çökmüştü. Koltuk değneklerini yanına bıraktı.

"Reed, ne yapıyorsun? Ayağa kalk. Kendine zarar vereceksin-"

Elindeki yüzük kutusunu gördüğümde kelimeler dilimde canlanıyor. Açıldığında en sevdiğim çiçeğe benzeyen kırmızı elmaslı bir yüzük ortaya çıkıyor.

"Angel," diyor Reed. "Seninle tanıştığım andan itibaren, bir gün burada diz çöküp beni sonsuza dek sevmeni isteyeceğimi biliyordum. O gün bugün. Benimle evlenir misin?"

Gözyaşlarım yüzümden akıyor ve başımı sallıyorum. "Kelimelere ihtiyacım var, meleğim."

"Evet, evet. Seninle evleneceğim."

Etrafımızda tezahüratlar yükselirken kendimi Reed'in kollarına attım. Sanırım sonunda herkesin saklandığı yeri buldum.

Saatler sonra, Noel hediyeleri açıldıktan ve tarçınlı çörekler yendikten sonra, Reed ve ben nihayet yatağa düştük. Kendimi parmağımı süsleyen muhteşem elmaslara bakarken buldum.

"Beğendin mi?" Reed milyarınca kez soruyor.

"Bayıldım. Mükemmel."

Reed bana ukala bir gülümseme veriyor. "Güzel. Bay Winters olmak için sabırsızlanıyorum." Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Reed Evans artık yok meleğim. Yeni bir isim bulmam gerekecek."

"Oh," diye cevap veriyorum. "Doğru. Ne seçeceksin?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

"Reed Winters'ın neden çalışmayacağını anlamıyorum."

Bana bir bakış attı. "Reed Evans'ın öldüğü kasabada bir Reed Winter mı var? Evet tatlım, Şirket aptal değil. Anlayacaklardır."

"Peki," diye iç geçirdim. "Ama neyi seçersen seç, sana hâlâ Reed diyeceğim." "Bana uyar."

Reed elini çıplak kalçamdan yukarı kaydırıyor, geceliğimin altına dalıyor ve külotumun kenarına geliyor. Parmaklarını yarığımın üzerinde gezdirirken nefesim kesiliyor. İçime hafif bir sıcaklık doluyor.

"Reed," diye sızlanıyorum. "Sana ihtiyacım var."

Bu adam beni her zaman sızlanan, damlayan bir karmaşaya dönüştürüyor. Onun için. Sadece onun için.

"Yanımdayım meleğim. Sana her zaman göz kulak olacağım. Gözlerini kapat."

Tek kelime etmeden ona itaat ediyorum. Şu anda şımarıklık yapamayacak kadar muhtacım. Bu taşı elime koyduğu andan beri tahrik olmuş durumdayım. Uyku tişörtüm vücudumdan yırtıldı. Reed kollarımı kendine doğru çekti. Dikenli bir iple bileklerimden birbirine bağlıyor. Kaşındırıcı ve rahatsız edici ama şikâyet etmeye cesaret edemiyorum.

"Gözlerini aç," diye emrediyor.

Onları açıp bağlı ellerime bakıyorum. Parlak kırmızı cicili bicili bir ipe sarılmışlardı. Gülümsüyorum ve ona bakıyorum.

"Sonunda gelin teli için bir amaç buldum." Sırıttıyor. "Bana kalırsa oldukça iyi bir amaç."

"Şimdi benimle ne yapacaksın?" Sözlerimin bir kısmı merak, bir kısmı da meydan okuma.

Reed bir elini göğüslerimin arasına sokuyor ve beni sırtüstü yatırıyor. Bacaklarımı ayırıyor ve aralarına giriyor.

"Amımı yiyeceğim. Bütün gün bunun hayalini kurdum."

Dantelli külotumu dişleriyle çekip çıkarıyor, kenarları tenime sürtünüyor. Bacaklarım açılırken soğuk hava ısınmış tenimin üzerinden geçiyor. Reed'in yeşil gözleri amıma takılıyor. Onun için beklenti ile damlıyor. Gözlerinin verdiği vaatler için.

Reed dilini klitorisimin üzerinde hafifçe gezdiriyor. Bu, olacakların bir habercisiydi. "Tanrım, tadın çok güzel bebeğim."

Bana saldırmadan önce kelimeler ağzından zar zor çıkıyor. Reed dilini sertleştirmeden ve beni onunla becermeden önce üzerimde geniş bir şerit yalıyor. Göz kapaklarımın ardında ecstasy yıldızları patlıyor.

"Fuuuuuuck," diye inliyorum.

Bağlı ellerim Reed'in saçlarını pençeliyor, ağzı beni cennete götürürken beni topraklayacak bir şey arıyor. Damarlarım sıvı bir sıcaklıkla doluyor. Bana verdiği zevk, dilinin her darbesiyle tuğla tuğla yükseliyor. Reed klitorisimi ağzına alıyor ve kemiriyor.

Uçuyorum, mutluluktan milyarlarca parçaya ayrılıyorum. Onun adını haykırıyor ve çığlık atıyorum. Reed'in sert aletini ıslak deliğime soktuğunu hissettiğimde orgazmım genişliyor. Kaçmaya çalışırken kalçalarım yataktan çıkıyor.

"Bu çok fazla," diyorum. "Çok iyi."

Beni tutup içime girerken parmakları derimi kazıyor. "Dayanabilirsin meleğim. Sadece kıpırdamadan yat."

O kadar iyi hissettiriyor ki, acıtıyor. Şimdiye kadar bunun ne demek olduğunu hiç anlamamıştım. Reed itişlerini sert tutuyor. Başını aşağı eğip bir meme ucunu ağzına alıyor.

"Reed," diye bağıyorum.

Vurduğu her nasırlı darbeye tüm vücudum karıncalanıyor. Bitirme ihtiyacının beni ele geçirdiğini hissettiğim için hiçbir şey yapamıyorum. Sanki son gaz yeterince güçlü değilmiş gibi.

Reed bırakmadan önce meme ucumu ısıyor. Bana bakarken gözleri karanlıktı. Gözlerinin parıltısında vahşi bir şey var ve bu beni biraz daha fişkırtmazsa lanet olsun. Reed böyle olduğunda hoşuma gidiyor. İhtiyaçtan akılsız. Benim için akılsız. Bu gururla kullandığım baş döndürücü bir güç.

Bir elini aramıza sokuyor, aşağı uzanıyor ve klitorisimi çimdikliyor. "Sana yanımda ihtiyacım var meleğim. Bana bir tane daha ver."

Geri durmak yok. Ona istediğini veriyorum. Boşalmam aramızda patlıyor, onun ve benim kalçalarımı ıslatıyor. Reed beni doldururken kulağıma doğru inliyor. Sertliği içime bir zevk ürpertisi gönderiyor. Bu adama asla doyamıyorum.

İçimden çıkarken inliyorum.

"Çok iyiydin, tatlı kız. Beni çok iyi karşıladın."

Bileklerimi serbest bırakırken sıcak övgülerine boyun eğiyorum. Cicili bicili kumaşın geride bıraktığı küçük kırmızı izleri öpüyor. Beni kollarının arasına alıp başımı çıplak göğsüne yasladığında mutluluk iliklerime kadar işliyor.

Reed başımın üstünü öperek, "Seni seviyorum," diyor.

"Ben de seni seviyorum. Söyle bakalım," diyorum ona bakarak ve kendim için bir öpücük çalarak. "Winter's Peak'teki ilk Noel'in nasıldı?"

"Gelmiş geçmiş en iyi Noel."

OceanofPDF.com

Sonsöz

Reed

Dağda hayat güzeldir. Hatta güzel. Kızım iç mimar olma hayalini gerçekleştirdi. Kasabadaki her dükkânda onun imzası var. İkimiz babasından bir arazi satın aldık ve eğer çocuk sahibi olmaya karar verirsek bir aileyi barındıracak kadar büyük bir ev inşa ettik. Etrafta koşuşturan bir miniğim olsun isterim ama Calliope henüz hazır değil... henüz.

Sahili hiç göremedim ama satın aldığımız arazi saklı bir şelaleyle birlikte geldi. Yaz aylarında kendi gizli kaçış yerimiz. Sadece bana ve tatlı Calliope'uma ait bir yer.

Kasaba meydanında yürürken botlarımın altında kar çıtırdıyor. Her yıl düzenlenen ışıık yarışması için Winter's Peak her zamanki gibi elinden geleni yapmış. Hırdavat dükkanının çatısında Noel Baba'nın kafasına vuran büyük bir ışııklı çekiç var. Onu nasıl yukarı aşağı zıplattıklarını asla anlayamayacağım. Gio yetenekli bir adam. Ben yoluma devam ediyorum. Yeni açılan çiçekçi dükkânında bahçe gibi görünmesi için bükülmüş güzel ışıklar var. Calliope bayılacak.

Bu. Kaldırıma bakıyorum, hâlâ karımdan bir iz yok. Benimle burada buluşacaktı ama geç kaldı. Bu onun yapacağı bir şey değil.

Telefonumu çıkardım ve izini kontrol ettim. Artık bir tetikçi değilim ama kaplan da çizgilerini değiştiremez. Yanıp sönen kırmızı nokta tam arkamda olduğunu gösteriyor.

"Yine mi beni takip ediyorsun?" Calliope soruyor.

Arkamı döndüğümde, öğle yemeğinden beri ilk kez karımı görüyorum. Bana bakarken mavi gözleri parlıyordu.

"Geç kaldın."

Elindeki kutuyu kaldırıyor. "Tarçınlı çörekler," diyor, sanki geç kalmak için iyi bir sebepmiş gibi.

İç çekiyorum. O ve o lanet tarçınlı çörekler. Bilmeliydim. Yemin ederim onları benden daha çok seviyor.

"N'aber katil?" Nick, Calliope'nin yanında belirerek şöyle diyor. "Neden bu kadar huysuz görünüyorsun?"

Bu lakap karşısında homurdanıyorum. Beni deli ettiğini biliyor. Ama kayınpederim ve patronum olarak umurunda bile değil. Belediye binasında Nick için çalışıyorum. Calliope onun asistanı olmanın zihin uyuşturduğunu söylerken haklıydı, ama zihin uyuşturmak tam da ihtiyacım olan şey.

"Geç kaldım," diyor Calliope ona.

"Bunlar tarçınlı çörek mi?" Hamile Gretchen Nick'in kolunun altından soruyor.

Nick ve Gretchen evlendikten kısa bir süre sonra çocuk sahibi olmaya başladılar. Her an ikinci ikizlerini dünyaya getirebilir. Calliope abla olmayı çok seviyor ama etrafta bu kadar çok bebek olması benim abla olma isteğimi daha da artırıyor. Bu konuda bir şey söylediğimden değil. Calliope'a asla baskı yapmam. O hazır olduğunda ve ancak o zaman çocuk sahibi olacağız.

Calliope başını sallar. "Bir tane ister misin?" "Evet, lütfen."

"Bebeğim," diyor Nick. "Bugün zaten altı tane içtin."

Gretchen gözyaşlarına boğuldu. "Bana şişman mı diyorsun?"

Nick'in yüzü yerdeki kar gibi bembeyaz olur. "Hayır, bebeğim. Asla yapmam. Sadece hasta olmanı falan istemiyorum."

Gretchen'in omuzları gevşiyor, ama Nick'e dik dik bakışı bana bu konuşmayı bitirmediğini söylüyor. O ve Calliope bir araya toplanmış, biz diğer vitrinlerin önünden geçerken tarçınlı çörek yiyorlar.

Bu yarışma her yıl büyüyor, her yıl birileri daha büyük ve daha iyisini yapmaya çalışıyor. Jamie fırını dönen lolipoplarla süsledi. Bir tanesi çocuklar için şeker fırlatıyor. Tüm bunları Gio'nun hareketli Noel Baba'sını geçmek için yaptı. Marketin nasıl görüldüğüne hiç girmeyeyim bile. Bu kadar büyük ışıklar yapabildiklerini fark etmemiştim.

"Teklifimi düşünecek zamanın oldu mu?" Nick alçak sesle konuşur. "Bana sadece sekiz saat önce sordun. Biraz sabırlı ol, ihtiyar." "Emekli olmak için can atıyorum ve senden harika bir belediye başkanı olur."

"Açıkçası. Calliope ile bu konu hakkında konuşmadım."

"Acele et, katil. Benim gibi yaşlı bir adamın zamanı kısıtlı."

"Evet, evet, her neyse. Bunu düşüneceğim."

Nick'in yerini almanın benim için doğru bir hareket olup olmadığından emin değilim. Doğrusu, bu fikir beni biraz korkutuyor. Çok fazla sorumluluk var ve tüm bunlarla uğraşmak istediğimden emin değilim. Zaten muhtemelen her şeyi berbat ederim. Ayrıca teknik olarak ölü olmam gibi küçük bir sorun da var. Ölü olmam gerekirken nasıl bir kasabanın yüzü olabilirim? Winter's Peak dünyanın geri kalanından izole edilmiş durumda. Çok fazla turizm alamıyoruz.

Kasaba meydanının tam ortasındaki ağaca vardığımızda Calliope yanıma gelip elimi tutuyor.

"İyi misin?"

Ona sarılıyorum, tarçın kokusunu içime çekiyorum. O çörekleri o kadar sık yiyor ki, onlar gibi kokuyor ve ben de başka türlüünü istemezdim.

"Evet," diyorum ona, başının tepesini öperek. "Baban benden onun yerine geçmemi istedi."

Calliope uzaklaşıyor. Gözleri mutluluktan kocaman olmuştu. "Yaptı mı? Aman Tanrım, bu inanılmaz."

"Sence?" Ben soruyorum. "Sence bununla başa çıkabilir miyim?"

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Bebeğim, sen zaten herkesin çözüm için başvurduğu adamsın ve sadece asistansın. Sen hallediyorsun."

Onu göğsüme bastırıyorum. Beni nasıl daha iyi hissettireceğini her zaman bilir.

"Teşekkürler meleğim."

Yanı başımızda bir hoparlör cızırdıyor. Nick'in sesi geliyor ve ışık yarışmasının kazananlarını açıklayabilmemiz için kasabanın toplanmasını istiyor. Calliope uzaklaşıyor ve bana kocaman bir gülümseme veriyor. Kalabalık toplanırken, Nick bize doğru yürüyor.

"Oy verme zamanı. Kim olacak?" "Çiçekçi," diyor

Gretchen.

"Benim oyum da ona," diye onaylıyor

Calliope. Nick bana bakıyor. "Sen de mi

çiçekçiye oy veriyorsun?"

Başımı sallıyorum. Hangisini beğendiğim önemli değil. Her zaman Calliope'un seçtiğinin aynısını seçiyorum. Sırf gülümsemesini görmek için. Nick başını sallıyor.

"Gio çok kızacak."

"Muhtemelen. Ama Pazartesi günü ofise hışımla geldiğinde onunla ilgileneceğim."

Nick yukarı baktı. "Oh?"

"Evet, pratik yapmaya başlamam gerektiğini düşündüm. Madem belediye başkanı olacağım."

Nick bana gülümsüyor. "İyi adam." Sırtımı sıvazlıyor.

Sakinler arasında mırıldanmalar var. Herkes açıklama için diken üstünde. Nick mikrofonu Calliope'a uzatıyor, o da kalabalığın önüne çıkmadan önce bana göz kırpmıyor.

"Herkes merhaba," diyor kasaba halkını susturarak. "Bu gece neden burada olduğunuzu biliyorum ama bir duyuru yapmam gerekiyor. Reed, buraya gelir misin lütfen?"

Kaşlarımı çatıyorum. Neyin peşinde bu kız? Bana doğru uzanıyor, yeterince yaklaşır yaklaşmaz ellerimizi birbirine bağlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Bir sürprizim var."

Konuşurken gergin görünüyor. Gözlerinde çok fazla endişe var ama aynı zamanda neşe de var. Yılın bu zamanında yaşadığı olağan neşe değil. Bu daha başka bir şey. Kalbim çarpıyor. Heyecandan mı korkudan mı, henüz emin değilim. Midem çalkalanıyor. Bu bekleyiş beni öldürüyor.

"Söylediğim gibi," diye devam ediyor Calliope mikrofonu. "Yapmam gereken bir duyuru var. Reed, seninle tanışmak başıma gelen en korkunç ve en iyi şeydi. Son üç yıl hayatımın en güzel yıllarıydı. Beni seçtiğin için her gün çok minnettarım. Beni sevdiğin için çok minnettarım.... ama umarım herkese yetecek kadar aşkın vardır."

"Ne?" Anlamadığım için soruyorum.

"Baba olacaksın, Reed. Biz hamileyiz."

Sözleri içime saplanıyor ve ölçülemez bir sevince yer açıyor.

"Gerçekten mi? Baba mı olacağım?"

Başını sallıyor, mutluluk gözyaşları yüzünden akıyor. Onu kucağıma aldım ve etrafımda döndürdüm. Kalabalık alkışlıyor ve bağırıyor ama ben hiçbirini duymuyorum.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Calliope güler. "Mutlu olmana çok sevindim. Endişelendim."

"Neden?"

"Uzun zamandır çocuk sahibi olma konusunu açmadın."

"Sana zaman tanıyordum meleşim. Sana baskı yapmak istemedim, ama lanet olsun, bunun olması için dua ediyordum."

Kalabalıktan yüksek sesli bir öksürük geliyor. "Bunu bölmekten nefret ediyorum ama kazananı şimdiden açıklar mısınız?" Gio diyor ki.

"Evet," diye gülüyor Calliope. "Bu yılın kazananı..... Şenlik Çiçekleri!"

Kalabalık yine coştı, Gio hariç herkes. Oh neyse. Calliope'nin yüzünü tuttum ve onu sertçe öptüm.

Bana parlak bir gülümseme veriyor. "Seni çok seviyorum, Reed Winters." "Seni daha da çok seviyorum."

Dizlerimin üzerine çökerek Calliope'nin düz karnına

öpücükler bıraktım. "Baban seni seviyor, küçük fasulye."

Üç yıl önce o son işi kabul ettiğim için çok mutluyum. Bu küçük kasabaya geldiğim ve Calliope'yi bulduğum için mutluyum. Onsuz hayatımın ne kadar karanlık olacağını hayal etmekten nefret ediyorum. Düşünmek zorunda olmadığım için mutluyum. Calliope ile her yıl aydınlık ve biliyorum ki gelecek yıllar da daha aydınlık olacak.

Morgan Elliott tarafından da yazılmıştır

Tatil Romanları:

Noel Baba (Delilah + Jack) Ho Ho

Hitmas (Calliope + Reed)

Kötü Ruhlar Serisi:

İntikamcı Bağlılık (Gemma + Declan) Ahlaksız

Saplantı (Simone + Balor)

Lethal Submission (Vivienne + Volkov Kardeşler)

OceanofPDF.com

Teşekkür

Okurlarımın her birine minnettarım. Kitaplarımın var olması bile sizin sayenizde. Sonsuza dek minnettarım. Pillsbury'ye yenilebilir kurabiye hamuru beş kiloluk küvetler yaptığı için teşekkür ederim. Kurabiye hamuru benim can simidim ve o olmadan kitaplarım bu kadar tatlı olmazdı. En iyi arkadaşlarım Ashley, Kris, Nat- acha ve Sophie, sürekli şüphelerimle uğraştığınız ve beyin fırtınası yapmama yardımcı olduğunuz için çok teşekkür ederim. Dördünüzü de çok seviyorum. Kocama da teşekkür etmek istiyorum. Bu adam benim tüm çılgınlıklarımın başa çıktı ve bunu zarafetle yaptı. Onu gördüğüm anda onunla evleneceğimi biliyordum ve iyi ki de evlenmişim. Edward, sen benim yanımda olan ilk kişiydin ve sonuna kadar da yanımda olacağını biliyorum.

Favorim olduğun için teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

Morgan Elliott bir hayalperest, aşık ve romantizmle ilgili her şeye inanan biri. Beş çocuğuna annelik ve kendi ruh eşine eş olmakla meşgul olmadığında, onu genellikle güçlü kadın başroller ve onlara aşık olan erkeklerle birlikte baharatlı hikayeler ördüğü yazı mağarasında bulabilirsiniz. Morgan, herkesin sonsuza dek mutlu bir yaşamı hak ettiğine yürekten inanıyor ve hayal dünyasında kirasız yaşayan her karakter için bir tane yaratmaya çalışıyor.

Morgan okurlarından haber almaktan hoşlanıyor; ona şu adresten ulaşabilirsiniz: morganelliott.author@gmail.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.